

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ கைஷ்ணவ இரகஸ்யார்த்தங்கள்

நக்ர சீரவண நக்ஷத்ரே க்ருதோத்வாஹ மஹோத்ஸவே!
க்ருபயா பாஹிந: பத்மே த்வத்பக்தி யரிதாந் ரமே!!
கல்யாணி கமலே காந்தே கல்யாணபுர நாமிகே!
காருண்ய கல்பதிகே பத்மாவதி நமோஸ்துதே!!

கல்யாணபுரம்
ஸ்ரீ அஸர்மேல்மங்கா சமேத ஸ்ரீநிவாசபெருமாள்

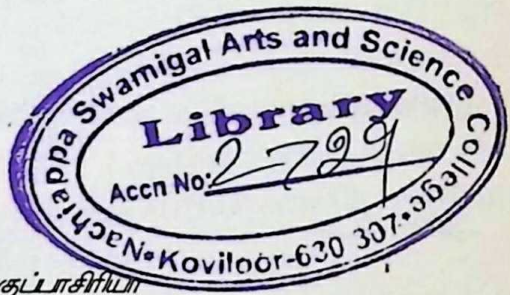

முனைவர் இ. சிந்திரமூர்த்தி
மேனாள் துணைவேந்தர்
16, பாரதி தெரு,
திருமலை நகர் இணைப்பு,
பெருங்குடி, சென்னை-600 096.

ஸ்ரீ:

20419

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ இரகச்யார்த்தங்கள்

தொகுப்பாசிரியர்

அட்வகேட் R. வேதாந்தம்

ஹயகர்வ வித்யா பீடம்

22, திருவள்ளூர் தெரு,
தரமணி, சென்னை - 600 113.

பதிப்பு ஆண்டு : 2002

மறுஆய்வு செய்த பதிப்பு : 2005

உரிமை : தொகுப்பாசிரியருக்கு

நூலின் விலை : ரூ. 50.00

அச்சிட்டோர் : அலமு பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்
9. அய்யா தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14

நூல் கிடைக்கும் இடம் : அட்வகேட் R. வேதாந்தம்
273, அவ்வை சண்முகம் சாலை
சென்னை - 600 014
போன்: 28133186, 28130287

ஸ்ரீ

பதிப்புரை

இப்பிறவிப் பயன்பெற எம்பெருமான் இணையடிகளை அடைவதேயாகும். எம்பெருமான் இறைவன் இணையடிகளை அடைய, பக்தி, ப்ரபத்தி ஆகிய மார்க்கங்களில் ஒன்றைப் பின்பற்றினால் நாம் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்து நித்ய ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கலாம். இந்த இரகசியத்தை உலகில் உள்ளோருக்கு உணர்த்தவே அவதரித்தவர்கள் ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள். அத்தகைய ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் போற்றி வளர்த்த மதமே ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார்யர்களிலே நடுநாயகமாய் திகழ்ந்து இப்பாரினில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமயத்தை வளர்த்தவர் ஸ்ரீராமானுஜர். பின் ஒருவரும் அசைக்கமுடியாதபடி இச்சமயத்தைக் காத்து வளர்த்தவர் ஸ்வாமி தேசிகன். ஸ்ரீ தேசிகனுக்குப் பின் நம் ஸமயத்தை வளர்த்த ஆசார்யர்களால் போற்றத்தகுந்தவர் திருப்புட்குழி ஸ்வாமி என்று பிரஸித்தரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதயார்ய மஹாதேசிகன் ஆவார். அவர் அடிச்சுவட்டை அனுசரித்து நம் ஸம்ப்ரதாய பிரசாரத்திற்காக, ஸம்ஸ்க்ருதத்தை அனைவருக்கும் இலவசமாகக் கற்பிப்பதற்காக, ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ வித்யா பீடத்தை ஸ்தாபித்தவர் அஸ்மத் ஸ்வாமி திருப்புட்குழி ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ தாதயார்ய மஹாதேசிகன்.

ஆஸேது ஹிமாசலம் வரை ஸம்ப்ரதாய பிரசாரத்திற்காக குழு ஒன்று செல்ல வேண்டும். என்பது ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அதற்குத் துணையாக 'ஸ்ரீ காஞ்சி பேரருளாளன்' எனும் ஆன்மீக மாதப்பத்திரிகையை வித்யா பீடத்தின் வாயிலாக 1983ல் தொடங்கி வெளியிட்டு 15 ஆண்டுகள் அயராது உழைத்து அரும்பாடுபட்டு அதற்கென நிதியையும் தந்தருளினார். மேலும் அவ்வப்போது பல வெளியீடுகள் மூலமும் ஸம்ப்ரதாயத்தைக் காத்தருளினார். இவ்வெளியீடுகளில் ஒன்றாக இந்த ஆண்டு 'ஸ்ரீவைஷ்ணவம்' எனும் சிறு நூல் வெளியிடலாகிறது. இந்நூலில் காணும் விஷயங்கள் ஸம்ஸ்கிருதம் அறியாத ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களை அறிய ஆர்வம் கொண்டோருக்காகத் தொகுத்து அளிக்கிறார் அட்வகேட் R. வேதாந்தம் ஐயங்கார். இவர் ஸம்ப்ரதாயத்திற்காக தாமும் ஏதாவது செய்யவேண்டும், இதன் மூலம் ஓரிருவராவது முழுமையான பயனைப் பெறவேண்டும் எனும் உயர்ந்த நோக்கில் இந்நூலை வெளியிட முன்வந்திருப்பது போற்றத் தகுந்ததாகும். வைணவ உலகிற்கு இவரைப் போன்ற பலர் முன்வர வேண்டும். இது போன்ற பல நூல்களை ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு அளித்திட்ட இவரும் இவர் குடும்பத்தினரும் நீங்காத செல்வம் நிறையப் பெற்று நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்வாங்கு வாழ வரம் தரும்படி வரதராஜனான பேரருளாளனை வேண்டி வணங்குவோமாக.

தி.ந. ஆராவமுதன்

பதிப்பாசிரியன்

அணிந்துரை

“வைஷ்ணவம்” - வைதிக சமயங்களுள் உயர்வற உயர்நலமுடையது; எம்பெருமானார், வேதாந்த தேசிகர் முதலானோர் இச்சமயத்தின் உயர்ச்சியைப் பாரினில் பல்லோர்க்கும் உணர்த்தினார்கள். அவர்கள் தலைக்கட்டிய நெறியினை யாவரும் உணருமாறு கூறும் நூல்கள் தமிழில் தரவேண்டும் என்னும் பேரவாவினை உட்கொண்டதாய் “வைஷ்ணவம்” என்னுமிந்நூல் திகழ்கின்றது.

இந்நூல் அரிய கருத்துக்களை எளிமையாகத் தருகின்றது. அதற்குச் சான்றாய்ச் சில முத்துக்கள்.

- ❖ பிற வைதீக சமயத்தாரிடையேயும் வைஷ்ணவம் பிண்ணிப் பிணைந்தமையைத் தக்க சான்றுகளுடன் கூறுதல் - பக்கம் 5-6.
- ❖ ஈசுவரனின் அவதார ரகசியம் பேசுதல் ப. 17
- ❖ சரணடைபவனின் ஐந்து நிலைகளையுணர்த்தப் பொருள் ஒப்புவிப்போனை எடுத்தக் காட்டுதல் ப. 50
- ❖ பாகவதர்களின் கடைசி நிலையில் உள்ளவனை ஆராதித்தலும் பகவதாராதனமே என்று நிறுவுதல் ப. 53
- ❖ பாகவத நிஷ்டையை எளிமையுடன், வைஷ்ணவனால் அபிமானிக்கப் பெறுதல் எனக் குறித்தமை ப. 54

இவை இந்நூலனும் ஆரிழையில் காணும் சில முத்துக்கள் வாசகர்கள் கண்ணுற்று மகிழவும் வைஷ்ணவம் உணரவும் இஃது இன்னும் பல முத்துக்களை உடையது. அவை படிப்போர் துய்ப்பிற்கு.

ஸத்புருஷர்கள் கைவண்ணத்தில் தளிகையாகி, ஆசார்யர் ஆராதிக்க எம்பெருமான் கண்டருளிய அமுது வகைகளை அடியார் குழாத்தில் அமர்ந்து ஸத்விஷயங்களைச் செவிமடுத்துக் கொண்டே அமைதியாக ரஸித்து அனுபவிக்க வேண்டிய ததீயாராதன போக்யவிஷயத்திற்கு ஒப்பானவை நமது ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யங்கள், அதாவது மஹான்களாகிய பூர்வர்கள் பக்குவம் செய்து, ஆசார்யன் எம்பெருமான் உகக்க அவன் பக்கலிலே ஸதாஸேவித்து ஸத்காலக்ஷேப கோஷ்டிகளிலே ரஸபரிதமாக அதிகாரிகளுக்கு எடுத்தோதி ததீயர்கள் ப்ரதிபதம் அனுபவிக்க வேண்டியவை யல்லவோ இவை.

ஆயினும் காலதேவ வர்த்தமானங்களால் லௌகிக வாழ்க்கையில் வீதியோர விடுதிகள் வழங்கும் Fast Food ஐ ரஸிக்கவும் நேரமின்றித் திணித்துக் கொண்டு அலுவலகம் ஓடுபவன் ஓரளவேணும் வயிறு நிரம்பி ஜீவிப்பது போல, நமது ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களை ஓரளவேணும் இதுபோன்ற நூல்களின் வாயிலாக அறிந்து, அவகாசம் கோரும்போது ததீயாராதனத்தில் அன்வயிப்பது போல, ஸதாசார்ய ஸம்பந்தம் பெற்று உத்தரோத்தரம் க்ஞான அபிவிருத்தியை அடைந்து அவனடி பற்றும் பேரவாவை இவ்வாக்கம் அவச்யம்

ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சரணயனையே
ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ததீய தாஸன்

ஸ்ரீ கோதண்டராமன்

பேராசிரியர்,

முதுகலை ஸம்ஸ்க்ருதத்துறை
அரசர் கல்லூரி, திருவையாறு.

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹதாதயார்ய மஹாதேசிகாய நம:

என்னுரை

வைஷ்ணவ சம்பந்ததாயத்தில் காணும் நெறிகள் வாழ்க்கைக்கு முன்னோடியாகும். அவைகளைப் பாதுகாத்து, அர்த்தபாவத்துடன் சிலவற்றையாவது சாதாரண மனிதர்கள் கூட ஒரு தூய உள்ளத்தோடு பகவானிடம் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். அவைகளை ஆசார்யர்கள் பலவிதமாக பலவித கோணங்களில் அணுகி விவரித்துள்ளார்கள். அவ்விதமாக அமைந்துள்ள வேத தத்வார்த்தங்களை என்னைப்போல் அன்றாட வாழ்க்கையில் பிரயோகிக்க ஆத்ம சிந்தனை தேவை. இதற்கு உறுதுணையாக அமைவதுதான் தத்வார்த்தங்கள் இதில் எந்தவித கோட்பாடுகளும் நம்மைக் கட்டாயப்படுத்தி அவற்றின் பலன்களைப் பெறுவதற்காகத்தான் நியமனமாகியிருக்கின்றது என்பதில்லை. நம்முடைய மனசாந்திகளும் மன உளைச்சல்களிலிருந்து விடுபடுவதற்கும் ஏதாவது ஒரு நியமத்தை நாமே வலுப்படுத்தி ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். வேதங்களில் நல்ல கர்மங்களை வலியுறுத்தியும் அதன் பயனாக இஹ, பர சுகபோகங்கள் அனுபவிக்கலாம் என்று கூறுகின்றன. மனதை அடக்க முயற்சி மேற்கொள்ளும்போது அதனை இடையறாது உறுதியுடன் காத்து நிறுத்த வேண்டும். அடக்கி வைக்கப்பட்ட புலன்கள் மனதில்

எப்போழுதாவது புரட்சி செய்து கிளர்த்தெழுந்து விடும் அதைத் தவிர்க்கக் கருணையுள்ளம் கொண்ட பகவானை மனதில் நிலைநிறுத்திக் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு நினைப்பவர்களின் இடையூறுகளை நீக்கி அவர்களைத் தனது திருவடிகளில் சேர்க்க அவனே அருள் புரிவான். வாழ்நாளில் கடைசி காலத்திலாவது ஒருவனுக்கு இந்த சிறந்த ஞானம் ஏற்பட்டால் அவன் எம்பெருமானை அடைகிறான். இந்த சிறு எண்ணம் தான் மற்றவர்களுக்கும் எழ வேண்டும் என்கிற மனோபாவம்தான் இந்த நூலைச் தொகுக்கத் தூண்டியது. ஸ்ரீ காஞ்சி பேரருளாளன் பத்திரிகையின் பதிப்பாசிரியர் டாக்டர் ஆராவமுதனுடைய அயராத ஆதரவும், ஊக்குவித்த பாங்கும் சேர்ந்து இத்தொகுப்பு வித்யா பீட வெளியீடாய் அமைந்தது என்பதை என்னடைய மனமார்ந்த நன்றியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்து அணிந்துரை அளித்துதவிய ஸ்ரீ உவே. டாக்டர். கோதண்டராமன் (முதுகலை ஸம்ஸ்கிருதத் துறைப் பேராசிரியர், அரசர் கல்லூரி (சுயநிதிப் பிரிவு) திருவையாறு அவர்களுக்கு எனது நன்றி. இச்சிறிய நூலை ஹயக்ரீவ வித்யா பீடத்தின் வெளியீடுகளில் சேர்த்துக் கொண்ட வித்யா பீட உறுப்பினர்களுக்கும், நன்முறையில் அச்சடித்து அழகு அலகு பிரிண்டிங் ஓர்க்ஸ் சேர்த்த திரு. D. இராமநாதனுக்கும் என் நன்றி.

தாஸன்,

R. வேதாந்தம்

SVS Raghavan

Flat No. 2, Door No.1,
Prithivi Avenue
Abhiramapuram,
Chennai - 600 018
Phone: 2466 0585 / 2467 1418

May 9, 2002

Dear Mr. Vedantham,

It is with great sense of delight and surprise that I have received your book released by Hayagreeva Vidya Peetam. I have gone through the same in full. It is a very scholarly treatise made for post graduate students. Depth of knowledge is unmistakeable. May Lord Narayana confer on you His blessings in this life and hereafter.

With best regards,

S V S Raghavan

Dr. M. Varadarajan

Off: 49666/257

M.A. (Pol)., M.A. (Tam)., Ph.D.,

Assistant Professor of Tamil

Sri Venkateswara University

Department of Tamil

Tirupathi - 517 502.

Res: 14/86, Padmavati Puram, Tiruchanur Road, Tirupati - 517 503,

Phone: 38826

27-5-2002

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமான் அட்வகேட் R. வேதாந்தம் ஸ்வாமி அனுப்பிய “ஸ்ரீ வைஷ்ணவ இரகஸ்யார்த்தங்கள்” என்ற நூலை முழுமையாகப் படிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. பல பெரியோர்களின் அணிந்துரைகளைத் தாங்கிய இந்நூலில் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தின் தொன்மை, முழுட்சுவுக்கு அறியவேண்டிய ஒன்று இரசியங்களின் பெருமை, ப்ரபத்தியின் பெருமை, திருமண் காப்பு இட்டுக் கொள்வதின் இன்றியமையாமை, மற்றும் திருமங்கையாழ்வார் கண்ட நாராயண நாமத்தின் மகிமை ஆகியன பற்றிய தெளிவாக விஷயங்கள் சிறந்த விளங்குகின்றன.

முதலில் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்ற சொல்லின் இலக்கணத்தை அழகாக விளக்கி, மற்ற இரண்டு மதங்களான அத்வைதம், த்வைதம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் விசிஷ்டாத்வைதத்தின் சீர்மையைத் திறம்பட எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் இவ்வாசிரியர் மேலும் சித், அசித், ஈஸ்வர தத்வங்களை விளக்கி அதில் ஈச்வர தத்வத்தின் சிறப்பைச் சுவைபட எடுத்து இயம்பியுள்ளார். அடுத்து ஒன்று இரசியங்களை

விளக்க வந்த இவ்வாசிரியர், ஒவ்வொரு இரகசியத்திலுள்ள ஒவ்வொரு பதங்களை விரித்து எடுத்துக்காட்டி எளிமையான பெருமைகளைப் பூர்வாகார்யங்கள் வழி சிறப்பித்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். திருமந்திரத்தின் விளக்கமாக துவயமும், துவயத்தின் விளக்கமாக சரமச்லோகம் அமைந்ததையும் மிகவும் நுட்பமாகக் காட்டிச் சென்றது குறிக்கொள்ளத் தக்கதாகும். அவ்வாறே சரணாகதியின் அநுட்டான முறையை அழகாகக் கூறுகிறார்.

இப்படி எல்லாவகையிலும் சிறந்து விளங்கிய பல வண்ணப் படங்களோடு வெளிவந்த இந்நூல், ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் தம்தாம் ஆசார்யர்களிடத்தில் ஸமாசர்யணம் செய்த பின் அவ்வாசாரியர் அருள்பெற்று அவசியம் படித்துப் பயன் பெற வேண்டியதாகும்.

மதுரகவிதாஸன்
மா. வரதராஜன்

R. Krishnaswami

Senior Advocate, Chennai - 18

“ஸ்ரீ வைஷ்ணவ இரகஸ்யார்த்தங்கள்” தொகுப்பாசிரியர், ஆர். வேதாந்தம் எனது பால்ய கால நண்பர். ஒன்றாக கல்வி பயின்றோம். ஒன்றாக வழக்கறிஞர்களாக பணியாற்றுகிறோம். தொழில் ஒன்றானாலும் அநுசரிக்கக் கூடிய பிரிவுகள் மாறுபட்டது. வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் ஊறித்தளைத்த பாரம்பரியத்தில் வந்தவர். “புலிக்கு பிறந்தது பூனையாகாது” என்பது பழமொழி. கலியாணபுரத்தில் இவர்கள் குடும்பம் நடத்தும் “கருடசேவை” மகோத்சவத்தை கண்டு களித்தவன். இக்குடும்பத்தோடு 50 வருடங்களுக்கு மேலாக இணைந்து இருப்பவன். ஆனால் இத்துணை இருந்தும் அன்பர் வேதாந்தத்தின் ஆன்மீக சிறப்பினை அறியாதிருந்தது மாயையின் லீலையே ஆகும். ஒரு உத்தமமான நெறி நூலை இயற்றிய பெருமை நண்பர் வேதாந்தத்தையே சாரும். இவர் இந்நூலை இயற்றியதற்கான மனோபாவத்தை இவ்வாறு “என்னுரையில்” கூறியுள்ளார் அடக்கி வைக்கப்பட்ட புலன்கள் மனதில் எப்பொழுதாவது புரட்சி செய்து இளர்த்தெழுந்து விடும். அதைத்தவிர்க்கக் கருணையுள்ளம் கொண்ட பகவானை மனதில் நிலைநிறுத்தி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு நினைப்பவர்களின் இடையூறுகளை நீக்கி அவர்களை தனது

திருவடிகளில் சேர்க்க அவனே அருள்புரிவான்..... இந்த ஞானம் கடைசி காலத்திலாவது ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டால் அவன் எம்பெருமானை அடைகிறான் இந்த எண்ணம் மற்றவர்களுக்கு எழவேண்டும் என்கிற மனோபாவம் தான் இந்தநூலை தொகுக்கத் தூண்டியது” இந்த வாக்கியங்கள், தொகுப்பாளரின் ஆன்மீக ஆழத்தையும் பரந்த மனத்தையும் பளிச்சென வெளிக்காட்டுகிறது. இந்த எண்ணம் இந்நூலின் மூலம் நிச்சயம் நிறைவேறும். வைஷ்ணவம் அநாதி-பிறருக்கு துக்கம் ஏற்பட்டால் கருணையோடு இரக்கப்படுதல் - நாராயண அவதாரம் - வேதப்பொருளாகளான். என்று வைஷ்ணவத்துக்கு அழகான பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துரைத்து, அதன் பின் அத்வைதம் என்றால் என்ன, விசிஷ்டாத்வைதம் மாறுபட்டதா - த்வைதம் என்றால் என்ன என்பதனையும் விவரமாகவும், அதேசமயம் சுருக்கியும் கூறியுள்ள அழகு மெச்சத்தகுந்தது. தத்வத்ரயம் என்பது வைஷ்ணவனுக்கு அவசியமான குறிக்கோள். அதனை சித் - அசித் - ஈசுவரன் என விவரித்து, எப்படி இக்குணங்களைக்கொண்ட ஈசுவரன் ஞான சக்தியாகி கல்யாண குண சமூகங்களுக்கு உறைவிடமாகிறான் என்று விசிஷ்டாத்வைத விளக்கம் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

திருமந்திரத்தின் சிறப்பு, விஷ்ணுவின் விபுதி, த்வயார்த்தம், சரணயனைபிரார்த்தித்தல், பரஸமர்ப்பணம் ஆகிய இரண்டுமே முக்கியம் என்று விளக்கப்படுகிறது. ‘ஸ்ரீ’ சப்தத்தின் பொருள், அதன் பெருமை எல்லாம் திறம்பட சொல்லப்பட்டுள்ளது. “ஸ்ரீமான் நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே -

ஸ்ரீமதே நாராணாய நம:” என்னும் பதங்களின் வாச்யார்த்தம் எல்லாம் அருமையாக விளக்கப் பட்டுள்ளன. எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம்வைப்பது போல் பகவத்கைங்கர்யமாகிய புருஷார்த்தத்திற்கு எல்லை நிலம் பாகவத கைங்கர்யம் என்று குறிப்பிட்டள்ளது. இக்கலிகாலத்தில் கடைத்தேற கிட்டிய ஒரே உபாயம் இது தான் என்பதை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்வர்.

ஸ்வராஜ்யஸித்தி என்ற நூலில் விஷ்ணு யாரென்று அழகாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“அஹம் ந மாயீ - நச போகிசாயி

நசக்ரதாரி ந தசாவதாரி

நமே ப்ரபஞ்ச: பரியாவநீய

ததாபி விஷ்ணு ப்ரபவிஷ்ணு அஸ்மி”

மாயையை துணையாக நான் கொண்டிருக்க வில்லை - எனது பாயல் அரவுமீதுமன்று. வட்டத்து கிரியும் எனது படைக்கலம் அல்ல பத்து அவதாரங்களை எடுத்தவனுமல்ல இவ்வுலகை பிரக்கும் பொறுப்பும் அல்லன். ஆனால் நான் எங்கும் வியாபித்துள்ள விஷ்ணு.

பொருளடக்கம்

வ.எண்	பாகம்	பக்கம்
1.	பதிப்புரை	(iii)
2.	அணிந்துரை	(v)
3.	என்னுரை	(viii)
4.	ஆய்வுரை	(x)
5.	வைஷ்ணவம்	1
6.	மூலமந்த்ராதிகாரம்	21
7.	த்வயாதிகாரம்	29
8.	சரம்சலோகாதிகாரம்	41
9.	மங்கை மன்னனின் பெரிய திருமொழி	61

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மதே ராமாநுஜயா நம:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரஹஸ்யார்த்தங்கள்

உலகில் நிலவும் சமயங்கள் பல. அவற்றுள் உயர்வற உயர்ந்து விளங்குவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சமயம். சமயம், மதம், தரிசனம், கொள்கை என்பன ஒரு பொருள் குறித்த சொற்கள். வைஷ்ணவம் என்பதற்கு விஷ்ணு சம்பந்தமுடையது என்பது பொருள். விஷ்ணு என்பது பரம்பொருளின் வியாபகத் தன்மையை விளக்குகின்ற மூன்று திருநாமங்களில் ஒன்று; அத்திருநாமங்கள் நாராயணன், வாசுதேவன், விஷ்ணு என்பன. விஷ்ணு என்ற திருநாமத்திற்கு “நிலம் விசும்பு ஒழிவற கரந்த சில்இடம் தொறும் இடம் திகழ் பொருள்தொறும் கரந்து எங்கும் பரந்துளன்” என்றவாறு எங்கும் வியாபித்துள்ளவன் என்று பொருள். ஆக வைஷ்ணவம் என்பதற்கு சர்வ வியாபகனான, எங்கும் நிறை விஷ்ணுவின் சம்பந்தமுடையது; விஷ்ணுவைச் சார்ந்தது என்று பொருளாகிறது.

விஷ்ணு சம்பந்தமில்லாத பொருள் எதுவுமே இல்லை. ஆதலால் உலகில் அனைத்துமே வைஷ்ணவம் என்னும் பெயருக்கு உரியவையே. ஆயினும், எல்லாவற்றுக்கும் வைஷ்ணவம் என்று

சொல்லப்படுவதில்லை. ஏன்? கங்கை புனிதமான நதி, தன்னில் மூழ்கினவர்களின் பாபங்களைப் போக்குகிறது: நற்கதியளிக்கிறது. ஆயினும் தன்னிடத்தில் வசிக்கும் மீன்கள் முதலிய பிராணிகளுக்குப் பயனளிப்பதில்லை. தன் புனிதத் தன்மையையறிந்து மூழ்கும் மக்களுக்கே பயன் தருகின்றது. அதுபோல, விஷ்ணு சம்பந்தம் எதிலும் எவரிடத்திலும் இருந்தாலும், வைஷ்ணவம், வைஷ்ணவர் என்று வழங்கப்படுவதில்லை. அச்சம்பந்தத்தை உணர்ந்து அவ்விஷ்ணுவைப் பரம்பொருளாகக் கொண்டு வழிபடும் சமயத்திற்கும், சமயத்தினருக்குமே வைஷ்ணவம் என்றும், வைஷ்ணவர் என்றும் பெயர் வழங்கப்படுகின்றது.

வைஷ்ணவ சமயம் என்பது வைஷ்ணவமாகிய சமயம் என்று வலிந்து எல்லாத் தேச காலங்களிலும் வியாபித்துள்ள சமயம் என்றும் பொருள் தரும். சிருஷ்டி காலம் முதலே வைஷ்ணவம் வாழ்ந்து வருகின்றது. இனியும் வாழும். ஆதிகாலத்தில் உலகம் முழுதும் வைஷ்ணவ மயமாக இருந்தது என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக அறியலாம். கலியின் கொடுமையால் இப்போது சுருங்கியிருந்தாலும் கலியுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் தொடங்கியவுடன் பழையபடி உலக முழுதும் வைஷ்ணவ மயமாக விளங்கும் என்பதையும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

வைஷ்ணவ குரு பரம்பரையிலே முதல் குரு திருமகள் கேள்வனான விஷ்ணு. விஷ்ணுவை முதலிலே கொண்ட மதமாகையாலே வைஷ்ணவ மதம் என்று பேறு பெற்றதென்றும் கூறலாம். பரம்பொருளான விஷ்ணுவுக்குப் பிரதான

திருநாமமான நாராயண நாமத்தைக் கொண்டு பேறு பெறாமல் விஷ்ணு நாமத்தைக் கொண்டு இச்சமயம் உயர்வற உயர்ந்தமை பெறக் காரணம் ஏன்? எனில், திருமாவின் பரத்வத்திற்குப் பல காரணங்கள் இருப்பினும் தலையாய காரணம் வியாபகத்வமே. (எங்கும் பரந்தமை.) அந்த வியாபகத்வத்தை விஷ்ணு நாமத்தைக் காட்டிலும் நாராயணன் நாமம் திறம்பட முழுமையாக விளக்கினாலும், நாமத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே வியாபகத்வம் விளங்குவதில்லை. பதம் பிரித்துத் தொகைச் சொற்பொருளை உணர்ந்த பிறகு தான் வியாபகத் தன்மை விளங்கும். அங்ஙனமின்றி விஷ்ணு நாமம் கேள்வி மாத்திரத்தாலேயே வியாபகத்வத்தை விளக்கும்.

ஸ்ரீ என்பது வைஷ்ணவ சப்தத்துக்கு அடைமொழி. செல்வத்துக்கும், செல்வத்துக்கு அதி தேவதையான லக்ஷ்மிக்கும் ஸ்ரீ என்று பெயர். ஸ்ரீக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் புத்ரர்களாகையாலும், ஸ்ரீயைப் புருஷகாரமாக (சேர்த்து வைப்பவளாக)க் கொண்டு ஸ்ரீபதியான விஷ்ணுவையே உபாயமாகப் பற்றியவர்களாகையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவையே வைத்த மாநிதியாகக் கொள்கையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கு ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னிச் செய்கின்ற வழுவிலா அடிமையாகிற கைங்கர்ய ஸ்ரீயைப் புருஷார்த்தமாக (பயனாக) உடையவர்களாகையாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் நெறி ஸ்ரீவைஷ்ணவம் எனப்படுகிறது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் அநாதி

உலகில் நிலவும் சமயங்கள் பலவற்றுள்ளும் மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்தது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயம். பிற சமயங்கள் தோன்றிய காலத்தை வரையறுத்துக் கூறிவிட முடியும். அங்ஙனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தைக் கால வரையறைக்குட் படுத்திக் கூறவியலாது. உலகம் என்று முதல் உண்டோ அன்று முதலே ஸ்ரீவைஷ்ணவமும் உளதாகி வருகின்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம்

வைஷ்ணவன் என்றால் பிறர் துன்பங்கண்டால் பொறுக்க மாட்டாத இரக்க குணமுடையவன் என்றும் பொருள் கூறப்படுகின்றது. உயிருக்கு இருப்பிடமான உடம்பு உயிரின்றேல் உடம்பாயிராது; கெட்டழிந்து விடும், இறைவனாகிய விஷ்ணுவுக்கு உடம்பாகிய உயிரினங்களும், அவ்வுடம்பின் உள்ளே உயிராய் நிற்கும் விஷ்ணுவும் இல்லையேல் அழிந்து படும். இவ்வுயிர்கள் நித்யமாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவ்விறைவனுடைய நித்யமான சங்கல்பம். ஆகையினால் தான் அவ்விஷ்ணு தன்னையிலை என்று சொல்கின்ற உயிர்களின் உள்ளும் வசிக்கின்றான். காரணம். இவ்வுயிர்கள் அழிந்து விடாமல் வாழ்ந்து, போக மோகூங்களைப் பெறவேண்டும் என்கிற பரம கருணையே.

நாராயணன் நான்முகனுக்குச் செய்த

வேதோபதேசம்

மஹா ப்ரளய காலத்தில் ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பேரும் உருவமுமின்றி அழிந்து தமஸ் என்னும் இருள்நிலை யடைந்து பரமபுருஷனான நாராயணனிடத்தில் லயித்தன. ஒரு ப்ரஹ்ம கல்ப காலம் கழிந்த பின் ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்ததும் காரணபூதனான நாராயணன் தன் ஸங்கல்ப ரூப ஞானத்தாலே அண்டகாரணங்களையும் அண்டங்களையும் தானே ஸ்ருஷ்டித்து, ஏகார்ணவத்திலே (எங்கும் ஒரே ஜலமயமாக இருக்கும் நிலையில்) சயனித்துத் தன் திருநாபிக் கமலத்திலே ஸ்வர்ண மயமான தாமரையைத் தோற்றுவித்து, அதில் சமஷ்டி புருஷனான (சி்ருஷ்டிக்கு உரியவர்களான அதிகாரிகளாகிய தேவர்கள் முதலியவர்களைத் தன் உள்ளே கொண்டுள்ள) நான்முகனைப் படைத்தான். அந்நான்முகன் ஒன்றும் தோன்றாமல் புலம்ப, பகவான் அவன் முன்னே அன்னத்தின் உருவில் தோன்றினான்.

குழந்தைக்கு வேதோபதேசம் பண்ணும்படி பெரியபிராட்டி புருஷகாரம் பண்ண ஹம்ஸ ரூபியாகத் தோன்றி நான்முகக் குழந்தைக்கு ‘ஓம்’ என்று ஸகல வேதஸங்க்ரஹ (சுருக்க)மான ப்ரணவத்தை உபதேசித்தான். அதனால் தான் இன்னும் அனைத்துச் சமயத்தைச் சேர்ந்த அந்தணர்களும் வேதத் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் “ஹரி: ஓம்” என்று தொடங்கி முடிக்கின்றார்கள்.

அக்குழந்தையும் “ஓம், ஓம்” என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தது. அது கண்டுகந்த பரமனும் அஷ்டாக்ஷரத் திருமந்திரத்தை உபதேசித்து ஸகல வேதங்களையும் உபதேசித்தான். இப்படி ப்ரதமாசார்யனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் தன் ப்ரதம புத்ரனும் சிஷ்யனுமான நான்முகனுக்கு உபதேசித்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவனாக்கினான். இப்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் தொடங்கியது.

பிறகு தன்னை நித்தியமாக ஆராதிக்க விரும்பித் தவம் புரிந்த பிரமனுக்கிரங்கி ஸ்ரீரங்க விமானத்தோடு அர்ச்சா மூர்த்தியாய்த் தோன்றித் தன்னை ஆராதிக்கும் முறையையும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நெறியினையும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமென்னும் பரம சாஸ்த்ரத்தின் மூலமாக உபதேசித்தருளினான். பிரமன் அப்பாஞ்சராத்ர வைஷ்ணவத்தை சனகாதிகளுக்கு உபதேசித்தான். அவர்கள் மற்ற ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார்கள். பிறகு, தத்தாத்ரேயர், சாண்டிலியர் முதலிய பரமரிஷிகள் பாஞ்சராத்ர வைஷ்ணவத்திற்குப் பிரவர்த்தகர்களானார்கள். ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் வேதங்கள் போலப் பரம ப்ரமாணம் என்பதை ஸ்ரீ வேதவ்யாச பகவான் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் அருளிச் செய்துள்ளார்.

பிறகு, பராசர பகவான் தோன்றி சித், அசித், ஈசுவரன் என்னும் தத்வத்ரயங்கள், அவற்றின் ஸ்வரூப சுபாவங்கள் இதர புருஷார்த்தங்கள், பரம புருஷார்த்தமாகிற மோக்ஷ புருஷார்த்தம், இவற்றின் உபாயங்கள், இதர தேவர்களின் கர்மவசியதை (தமது கர்மாக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருத்தல்), அவர்களது அபரத்வம், நாராயணனின் பரத்வம், பிராட்டியின்

பெருமை, ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் (ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல்) ஆகிய செயல்கள் நாராயணனுக்கே உரித்தாதல், நான்கு வகை கதிகள் முதலிய சகல பரமார்த்தங்களையும் தெளிய விளக்கி ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தை இயற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை நிலை நாட்டினார்.

தர்ம சாஸ்த்ரங்களும் வைஷ்ணவமும்

ஸ்ம்ருதிகள் என்னும் தர்மசாஸ்த்ரங்களை இயற்றிய ரிஷிகள் பலரும் திரயக் புண்ட்ரத்தை விதிக்காமல் ஊர்தவ புண்ட்ரத்தையே விதிக்கின்றனர். துயிலெழும் போது ஹரி நாமோச்சாரணத்தையே விதிக்கின்றனர். ஆசமனத்திற்கு அச்யுதாநந்த கோவிந்த நாமங்களையே விதிக்கின்றனர். சரீர சுத்தி பாத்ர சுத்திகளுக்கும் புண்டரீகாக்ஷ நாமத்தையே விதிக்கின்றனர்.

வேதப்ரதிபாத்யன் (வேதங்களால் விளக்கப்படும் பொருளானவன்) நாராயணனே; ஆகையாலும், அந்த வேத வேத்யனே (வேதங்களால் அறியப் படுபவன்) முதன் முதலில் “ஹரி: ஓம்” என்று பிரமனுக்கு உபதேசித்ததாலும், அன்று தொடங்கி இன்று வரை அந்தணர்களனைவரும், எம்மதத்தின ராயினும் “ஹரி: ஓம்” என்றே தொடங்கி முடிவிலும், “ஹரி : ஓம்” என்றே முடிக்கின்றார்கள். பிற்காலத்தில் ரஜோகுண தமோகுணங்களின் மேலீட்டால் கலங்கிப் பரத்வத்தில் அபிப்ராய பேதம் ஏற்பட்டு மதபேதம் ஏற்பட்ட போதிலும் இவ்வைதிக பாரம்பரியம் மாறாதே நிற்கின்றது. சைவாதிகளும்

அத்வைதிகளும் அச்யுத அநந்த கோவிந்த நாமங்களாலேயே ஆசமனம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இதனாலேயே வைஷ்ணவத்தின் வியாபகத்வமும் தொன்மையும் விளங்கும்.

நர நாராயணாவதாரம்

மறுபடியும் வைதிக தர்மங்கள் தலைசாய்ந்த போது பகவான் நாராயணன் நாராயண ரிஷியாகத் தர்ம தேவதைக்குப் புத்ரனாக அவதரித்துத் தன் அம்சமான நரனுக்கு சகல வேதஸாரமான திருமந்த்ரத்தையும் அதன் பரமார்த்தங்களையும் சகல வேத சாரார்த்தங்களையும் உபதேசித்தும், பரமரிஷிகள் பலருக்கும் சகல பரமார்த்தங்களையும் ஐயறவறுத்து உபதேசித்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ நெறி சுருங்காமல் காத்தருளினான்.

விசிஷ்டாத்வைத விளக்கங்களின்படி ஸ்ரீவைகுண்டம் தவிர மற்ற உலகங்களில் வாழும் பத்த தசையிலுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பகவான் நேராகக் காட்சி கொடுப்பது இரண்டு விதங்களில் தான். ஒன்று ராமக்ருஷ்ணாதி விபவ அவதாரங்கள் மூலம், மற்றொன்று திருக்கோயில்களில் ஸேவை சாதிப்பது போன்ற அர்ச்சை எம்பெருமான்களாக. விபவாவதார காலங்களில் வாழும் பாக்கியில்லாத மனிதர்களுக்கு அர்ச்சை எம்பெருமான்களே கண்கண்ட பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்கள். இவ்வர்ச்சை எம்பெருமான்கள் பகவானுடைய அனைத்து முழுமையும் பூர்த்தியும் படைத்தவர்கள். ஜீவர்களைத் தூய்மையாக்கு பவர்கள்; மதிமயக்கங்களெல்லாவற்றிற்கும் மருந்தாய்,

கலக்கங்களைப் போக்கித் தெளிவை அளிப்பவர்கள்; வாக்காலும், மனதாலும், அளவிட இயலாதவாறு அடியார்கள் இட்ட வழக்காய் நடப்பவர்கள்; அனைவரையும் ஈர்க்கும் எழிலுருவம் படைத்தவர்கள்; ஜீவர்களுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் உள்ள சரீரம் ஆத்மா, தாஸன், நாதன், மகன், தகப்பன் போன்ற சம்பந்தகளுக்கேற்பவும், பகவானின் பரத்வம், ஸௌலப்யம் போன்றவை களுக்கேற்பவும், பரவாஸு தேவனை மூலமாகக் கொண்ட இவ்வர்ச்சாவதாரங்கள் மனிதர்களால் கைங்கர்ய விருத்தி செய்ய அனைத்து ஏற்றமும், படைத்த பகவானுடைய திருவுருவங்கள் பகவதனுபவத்திலும், பகவத் கைங்கர்யங்களிலும் ஈடுபாடுற்ற ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள், பரவாஸுதேவன் என்ற ரூபமும் இவ்வுருவங்களும் ஒன்று என்ற கருத்தில் இவ்வர்ச்சாவதாரங்களை அர்ச்சிக்க வேண்டும், வணங்க வேண்டும், ஆராதிக்க வேண்டும், த்யானம் செய்ய வேண்டும்; இவற்றினால் தோஷங்கள் அகன்று பரவாஸுதேவனையே அடையலாம் என்பதைத் தங்கள் அர்ச்சாவதார வைஷ்ணவ அனுபவ விளக்கங்களிலும், உபதேசங்களிலும் நிலைநாட்டினார்கள்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜரும் விசிஷ்டாத்வைதமும்

ஸ்ரீய:பதி நிலவுலகைத் திருத்தத் திருவுள்ளம் பற்றித் தனது ஆதார சக்தியாயும், க்ஞாந பலங்களுக்கு உறைவிடமாயும், சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தனத்திற்குக்கடவரான சங்கர்ஷண மூர்த்தியாயும், தனது படுக்கையாயும் விளங்கும்

திவநந்தாழ்வனைக் கடாவித்து, அவனியிலே அவதரித்து இருநூற்றாண்டிருந்து அனைவரையும் திருத்துமாறு நியமித்தான். அவ்வரவரசப் பெருஞ்சோதியும் (ஆதிசேஷனும்) 12-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீபெரும்புதூரில் ஸ்ரீராமாநுஜராய் அவதரித்தார்.

ப்ரஹ்மத்துக்கு விக்ரஹமுண்டு; குணங்களுண்டு; விபூதி யென்னும் ஐச்வர்ய முண்டு. மாயை ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கும் ஆற்றலுடையதன்று. மாயை ப்ரஹ்மத்துக்கு வசப்பட்டது. மாய சக்தியால்தான் ப்ரஹ்மம் உலகங்களைப் படைத்தளித்தழிக்கின்றது. ப்ரஹ்மம் வேறு; ஜீவர்கள் வேறு, தத்வங்கள் சித், அசித், ஈசுவரன் என மூன்று, ஜீவ ஈசுவரர்களைப் போலவே அசித் எனப்படும் உலகமும் சத்யம். ஜீவர்களும் அசித்தும் ப்ரஹ்மத்துக்கு சரீரம். ப்ரஹ்மம் சரீரி. அந்த ப்ரஹ்மம் திருமகளுக்கு உறைவிடமான நாராயணனே. ஜீவர்கள் அவனுக்கு சேஷபூதர்கள். அவனருளாலே சரீர சம்பந்தத் தைக் கழித்து அவனையடைவதே மோக்யம். வேதாந்த விஹிதமான பக்தியே உபாயம் என்னும் வேதாந்தார்த்தங்களை ஸ்தாபித் தருளினார்.

ப்ரஹ்மம், ஜீவர்கள், ப்ரக்ருதி அனைத்தும் மெய். மூன்றும் வெவ்வேறு தத்வங்கள். ஆகையாலே தத்வங்கள் மூன்று என்றும், மூன்றும் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் ஒன்றுக் கொன்று சரீர, சரீரி சம்பந்தமுடையதாய், அதாவது அசேதனம்

ஆத்மாவுக்கு சரீரமாயிருப்பது போலச் சேதனா சேதனங்கள் இரண்டும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாய் இருப்பதால் தத்வம் ஒன்று என்றும் கூறப்படும். அதாவது சேதன அசேதனங்களாகிய விசேஷணங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்று நிலை நாட்டுவதாலே. இம்மதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என்று பேர் பெற்றது. உலகத்துக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவமே விசிஷ்டாத் வைதத்துக்கு உயிர். “விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்”, “விசிஷ்டஞ்ச தத் அத்வைதஞ்ச” என விக்ரஹம் (விசிஷ்டத்தினுடைய அத்வைதம், விசிஷ்டமாகிய அத்வைதம் என) விரியும்.

ராமாநுஜர் வளர்த்தபடியாலே இந்த சமயத்திற்கு ராமாநுஜ தரிசனம், எம்பெருமானார் தரிசனம் எனவும் பெயர் வழங்கப்படுகின்றது.

இப்படி வரலாறு படைத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவமும் முதலும் முடிவுமில்லாத காலச்சக்கரம் போல் சக்கர வட்டமாக அமைந்துள்ளது. காலசக்கர ஸ்வரூபியான நாராயணனும் முதலும் முடிவுமற்றவன். அவனே முதல் நிலை ஆசார்யனும் முடிந்த நிலை ஆசார்யனுமாக அமைந்த இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்ப்ரதாயத்திற்கு ஆதியும் அந்தமும் இல்லை, என்றும் நிலைத்திருப்பதாம்.

தத்வத்ரயம்

சித்.

முமுகூஸுவான (மோகூத்தை நாடுபவனான) வைஷ்ணவன் தத்வத்ரய க்ஞானமுடையவனாக வேண்டும். நம் தரிசனத்துக்குத் தத்வங்கள் மூன்று.

அவை சித்தம், அசித்தம், ஈசுவரனும் என்பன.

சித் என்பது க்ஞானமயமாய், க்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாய் இருக்கும் ஆத்மா. இந்த ஆத்மா தேஹம், இந்திரியங்கள், மனம், ப்ராணன்கள், புத்தி முதலியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. கர்ப்ப ஜன்ம பால்ய யௌவன வார்த்தக்ய மரணாதி விகாரங்கள் இல்லாதது. அணு அளவினதாய்ப் புலன்களால் அறியப்படாத ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்கும். ஈசுவரனுடைய நியமனத்துக்கு உட்பட்டதாய், அவனால் தரிக்கப்பட்டதாய் அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கும்.

சேஷத்வமாவது: சந்தன புஷ்பாதிகளைப் போல ஈசுவரனால் இஷ்டப்படி விநியோகப்படுத்திக் கொள்வதற்கு யோக்யமாயிருத்தல் - சுருங்கக் கூறின் சேஷத்வத்தோடு கூடி க்ஞாத்த்ருத்வம் (அறியும் தன்மை) ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம்.

அசித்

அசித்தாவது : க்ஞான சூந்யமாய்ப் பரிணாம விகாரங்களுக்கு (உருவ மாற்றங்களுக்கு) இருப்பிடமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி.

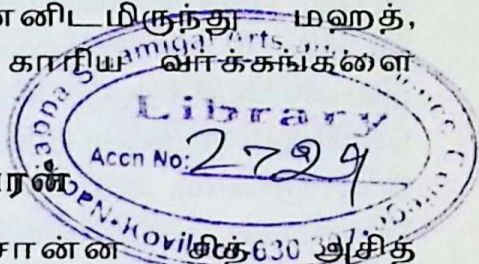
இவ்வசித்து மூன்று வகைப்படும். அவை சுத்த சத்வம், மிச்ரசத்வம், சத்வசூந்யம் என்பன.

சுத்த சத்வமாவது : ராஜச தாமஸங்கள் கலவாமல் கேவல ஸத்வமாய், கர்மத்தாலன்றிப் பகவானுடைய இச்சையினால் விமான கோபுர மண்டபாதிகளா கவும், பகவானுடைய பஞ்ச உபநிஷத் (பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வம் முதலிய)

மயமான திருமேனியாகவும், நித்ய முக்தர்களின் திருமேனியாகவும், பரிணமிப்ப தாய் க்ஞான ஆனந்த வர்த்தகமான நித்ய விபூதி என்னும் பரமபதம்.

மிசர் சத்வமாவது: சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களையுடையதான லீலா விபூதி, இக்குணங்கள் மூன்றும் சமமாக இருக்கும் போது சிருஷ்டி உண்டாக மாட்டாது. ப்ரளயமாயிருக்கும், வேறுபட்ட காலத்தில் (ஏற்றத்தாழ்வு ஏற்பட்ட காலத்தில்) சிருஷ்டி ஏற்படும். இது தான் காரணமாயிருந்து தன்னிடமிருந்து மஹத், அஹங்காரம் முதலிய காரிய வாக்கங்களை உண்டாக்கும்.

ஈசுவரன்

ஈசுவரன் முன்சொன்ன சித்த 630 அடித் இரண்டையும் நியமிப்பவன். (சேதன அசேதனங்கள் இரண்டையும் சரீரமாகக் கொண்டு நியமிப்பவன்). இவனுடைய ஸ்வரூபம் க்ஞானாநந்த மயமானது. க்ஞான சக்த்யாதி கல்யாண குண சமூஹங்களுக்கு உறைவிட மாயிருப்பவன். இன்ன இடத்தினன் இன்ன காலத்தினன், இன்னவஸ்து போன்றவன் என்று அளவிட்டறியப்படவியலாதவன். ஜகத் சரீரியா யிருப்பது மட்டுமல்லாமல் பேரொளிமயமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹ முடையவன் (திருமேனி உடையவன்). அகில உலகங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன். ஆர்த்தன் - இழந்த பொருளை அடைய விரும்புவன்; அர்த்தார்த்தி - புதிய செல்வத்தை விரும்புவன்; ஜிக்ஞாஸு - ஆத்மாநுபவ சுகத்தை

ஆசைப்படுபவன்: க்ஞானி - பகவதநுப வமாகிய
மோகூப் பேரின்பத்தை விரும்பும் அறிஞன்.
இந்நால்வகையினரால் வழிபடப்படுபவனாய்
அவர்கட்கு நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும்
(பலன்களையும்) அளிப்பவன். இவனே திருமகள்
கேள்வனாய் பூமி நீளா நாயகனான நாராயணன்.

சிருஷ்டி

மஹா ப்ரளய காலத்தில் நீரில் கலந்த உப்பு
போல சூக்ஷ்மநிலையடைந்து தன்னோடு கலந்து
கிடந்த ஆத்ம சமூகத்தையும், பிரக்ருதியையும்,
தன்னிடத்திலிருந்து வேறுபடப் பிரித்து அக்ஷர
மென்னும் அழிவற்ற நிலையை யுடையதாக்கி மகத்து
(உயர்ஞானம்), அஹங்காரம் (நான் என்ற உணர்வு),
பஞ்சமஹா பூதங்களாகப் பரிணமிக்கச் செய்து இஹ
பரலோக போகங்களுக்கு (இம்மை மறுமை
சுகங்களும்) மோகூமும் பெறுவதற்கு சாதனமான
தேஹ இந்திரியங்களைக் கொடுத்து அறிவு விளக்கம்
பெறச் செய்கின்றான் நாராயணன். இதுவே சிருஷ்டி
எனப்படும்.

அண்டங்களையும், அண்ட காரணங்களையும்
தானே படைக்கின்றான். இது அத்வாரக சிருஷ்டி
என்றும் சமஷ்டிசிருஷ்டி யாவற்றையும் ஒன்று
சேர்த்துப் படைத்தல் என்றும் சொல்லப்படும்.
அண்டங்களுக்குட்பட்ட சகல பதார்த்தங்களையும்
நான்முகன் ப்ரஜாபதிகள் மூலமாகப்
படைக்கின்றான். இது வியஷ்டி சிருஷ்டி
தனித்தனியாகப் படைத்தல் என்றும் ஸத்வாரக
சிருஷ்டி என்றும் கூறப்படும்.

ஈசுவரனுடைய ஐவகை நிலைகள்

ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூப நிலைகள் ஐந்து வகைப்படும். அவை: பரத்வம், வியூகம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்பன.

பரத்வம்: (உயர்வற - உயர்ந்தமை) காலத்தால் உண்டாகும் பரிணாமங்கள் இல்லாததாய், நித்யமாய் பஞ்ச சக்தி (பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வம், நிவ்ருத்தி, சர்வம் என்றும் ஐந்து தத்வங்கள்) மயமான பரமபதத்தில் ஆனந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்தில் திருவநந்தாழ்வனாகிய திவ்யாசனத்திலே “வடிவாரும் மாமலரான்” வலவருகும், மற்றை மண்களும் ஆய் மகளும் (நீளாதேவி) இடவருகும் வீற்றிருக்க, நடுவாக வீற்றிருந்து” நித்ய முக்தர்களுடைய கைங்கர்ய குணாநுபவங்களுக்கு விஷயபூதனாய்க் கொண்டு ஆதியம் சோதி உருவாய் ஷாட்குண்ய பூர்ணனாய் (க்ஞான பல ஐச்வர்ய வீரிய சக்தி தேஜா ஆகிய ஆறு குணங்கள் நிறைந்தவனாய்) எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

வியூகம்: ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களை நடத்தி நிற்கும் நிலை. இம்மூன்று தொழில்களுக்கும் மூலமாய் இருப்பது வ்யூஹவாசுதேவன் என்னும் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட க்ஷீராப்திநாதனாக நிற்கும் நிலை.

விபவம்: அவதாரங்கள் எனப்படும். அவதாரம் என்பதற்கு உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவன் தானே தாழ்ந்து இறங்கி வருதல் என்று பொருள். உபய விபூதி ஐச்வர்யமுடையவன், ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத மாமாயன், உலகைக் காக்க எண்ணம்

கொண்டு தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்களாக எந்நின்ற யோனியுமாகப் பிறக்கின்றான். இவ்வவ தாரங்களுக்குக் கணக்கில்லை. அவற்றுள் முக்கிய மானவற்றைத் தொகுத்துப் பத்து அவதாரங்கள் என்று கணித்தார்கள்.

ஈசுவரனுடைய செயல்கள் : உலகத்தைப் படைத்தல் காத்தல், அழித்தல், மோட்சம் கொடுத்தல் முதலியன.

அந்தர்யாமித்வம் : உயிர்களினுள்ளும் உடலிலும் உட்புகுந்து சத்தைக் கொடாமல் காத்து நியமித்தல். இது ஸ்வரூப வியாப்தி (பரவி நின்றல்) யாவற்றினுள்ளும் உறைதல். யோகிகளின் தியானத்துக்கு விஷயமாய் இதய கமலத்தில் கட்டைவிரல் அளவு திருமேனியுடையவனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்தர்யாமித்வமுமுண்டு. இது விக்ரஹ வியாப்தி.

பகவானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களில் அந்தர்யாமியம்: அனைவருடைய இதயங்களிலேயே ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதற்கு ரூப விசேஷத்தைக் கொண்டு நிற்கிற நிலை அந்தர்யாமி அவதாரம். இது ஸர்வாந்தர்யாமியான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை - அதாவது தன்னுள்ளேயே உறையும் சுதந்திரமான ஆத்மாவின் சொரூபத்தை அனுஸந்திக்க (சிந்தனையின் மூலம் அடைய) முயல்பவர்க்கு விஷயமாக அமைவது. அஷ்டாங்க யோகம் செய்து ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடைந்தவர்களாய்த் தன்னை அறிந்தவர்களாய் மானச பூஜை மூலமாகப் பகவானை உபாசிக்கும் யோகிகளுக்கு இருதயத்தில்

தியானத்துக்கு விஷயமாய் இந்த மூர்த்தி அமைகிறான் என்பது போன்ற விளக்கங்களுக்கேற்ப இந்த நிலை அந்தர்யாமி ரூபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

அர்ச்சாவதாரம்: பரம், வ்யூஹம், விபவம் போன்ற ரூபங்கள் வழிபடுவோர்களுக்காகத் தாமே சில உருவங்களை எடுத்துக்கொண்டோ அல்லது உருவங்களில் புகுந்தோ, பக்தர்களின் விருப்பத்திற் கேற்ப செய்யப்படும் நிலை அர்ச்சாவதாரங்கள். இவ்வவதாரங்கள் வருத்தமற மோட்சத்தைத் தருபவை. தங்கம், வெள்ளி போன்றவைகளால் அழகிய உருவத்தோடு தெளிந்த திருமுகம், திருக்கண்கள் இவைகளையுடையவைகளாகத் தங்களுக்கு பக்தியை உண்டு பண்ணக் கூடிய பகவானுடைய மூர்த்திகளை வணங்கி, ஆராதித்து, த்யானம் செய்ய வேண்டும். இதனால் தோஷங்கள் அகல, பகவானையே ஜீவர்கள் அடைகிறார்கள்.

கோயில், திருமலை, பெருமாள் கோயில் தொடக்கமாயுள்ள கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் அன்பர்கள் உகந்த தொன்றையே திருமேனியாகக் கொண்டு அவற்றில்தன் அசாதாரணத் திருமேனியில் செய்யும் விருப்பத்தை செய்து கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. எம்பெருமான் ஸர்வக்ஞனாய், ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸ்வதந்த்ரனாய் இருக்கச் செய்தே இவ்வர்ச்சாவதாரங்களில் அக்ஞனைப் போலவும், அசக்தனைப் போலவும், சொத்து போலவும் இவர்களிட்ட வழக்காய்ப் பரந்தந்த்ரனாயும் இருந்து கொண்டு எல்லையற்ற கருணைக் கடலாய்

ஆராதிப்பவர்களின் அபேஷிதங்கள் அனைத்தையும் கொடுத்து ரக்ஷித்தருள்வான்.

பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்

இதனை பாகவத புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு க்ஞான அநுஷ்டானமிவை நன்றாகவே யுடையனான ஆசாரியனை ஆசர்யித்துப் பெற வேண்டும்.

ஸமஸ்காரம் என்றால் சுத்தி (திருத்தம்) என்று பொருள். அநாதி காலமாக அஹங்கார மமகாரங்களால் ஆத்மா அசுத்தமடைந்துள்ளது. மாதா பிதாக்களின் சேர்க்கையால் பிறந்த பஞ்சபூதமயமான சரீரமும் அசுத்தமானது. பகவத் சமாச்ரயணத்துக்கு இந்த அசுத்தங்கள் நீங்கிச் சுத்தி பெற வேண்டும். முமுகூஷுக்கு ஐந்து வகையான சுத்திகளை வேத சாஸ்த்ரங்கள் விதிக்கின்றன.

அவை: “தாப : புண்ட்ர : ததாநாம மந்த்ரோ யாகஸ்ச பஞ்சம :” என்று சொல்லப்படுகின்ற சக்ராதி தாரணம், ஊர்த்வ புண்ட்ரம், தாஸ்யநாமம், மந்த்ரோபதேசம், திருவாராதனம் என்னும் ஐந்து ஸம்ஸ்காரங்கள்.

தாபம்: இவற்றில் முதல் ஸம்ஸ்காரம் தாபஸம்ஸ்காரம். ஆசார்யனாலே மந்த்ரபூர்வமாக வளர்க்கப்பட்ட யாகாக்கினியிலே தப்தமான (உஷ்ணமாக்கப்பட்ட) சக்கரப் பொறியை வலப் புஜத்திலும், சங்க சின்னத்தை இடப் புஜத்திலும் பொறிக்கப்படுகை.

புண்ட்ரம்: இரண்டாது ஸம்ஸ்காரம் புண்ட்ரமென்பது நெற்றி முதலிய இடங்களில் இடப்படும் ரேகை. இது வராஹப் பெருமான் திருமேனியிலிருந்து உண்டான வெண் மண்ணினால் ஊர்த்வாகாரமாக (மேல் நோக்கி) அணியப்படுவது. நெற்றி முதல் பன்னிரண்டு இடங்களில் முதன் முதலில் ஆசார்யர் திருக்கையினால் இடப்பட்டுப் பிறகு ஆயுட் காலமெல்லாம் தரிக்க வேண்டும். ஊர்த்வ முகமாக இடப்படுவதாலும், தன்னைத் தரித்தவர்களை ஊர்த்வலோகமாகிய பரமபதத்தை அடைவிப்பதனாலும் இது ஊர்த்வபுண்ட்ரமென்று பேர் பெற்றது. இது ஹரியினுடைய பாதாகாரமாக அணியப்படும். நெற்றி முதல் பிடரியீறாகப் பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களில் இடப்பட்டுக் கேசவன் முதல் தாமோதரன் ஈறாக உள்ள பன்னிரு வியூக மூர்த்திகளால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுக்கு ரக்ஷகமாக விளங்குவது. அதனாலேயே திருமண்காப்பு என வ்யவகரிக்கப்படுகிறது.

தாஸ்யநாமம் : ஸ்ரீ ராமானுஜ தாஸோஸ்மி என்று தாஸ்யநாமம் சூடிக்கொள்ளுதல் ஆகும்.

மந்த்ர ஸம்ஸ்காரம் : மந்த்ரத்தாலே சுத்தி பெறுகை மந்த்ர ஸம்ஸ்காரம். அதாவது ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அறிய வேண்டிய அர்த்தங்களை யெல்லாம் அறிவித்துத் தன்னை அநுசந்திக்கின்றவர் களை ரக்ஷிக்கின்ற பரம ரஹஸ்யமான மந்த்ரத்தை ஆசார்யனாலே உபதேசிக்கப் பெறுகை. ஆசார்யன் சிஷ்யனைத் தன் வலப்பக்கத்திலே இருத்தி சிஷ்யன் சிரசிலே தன் வலக்கையை வைத்து வலக்காதிலே

உபதேசிக்க சிஷ்யன் அதனை அப்படியே திரும்பச் சொல்லி உபதேசம் பெறுகை.

அம்மந்த்ரம் மூன்று. அவை : 1) எட்டு எழுத்துக்களும் மூன்று பதங்களுமாக உள்ள திருமந்த்ரம்.

2. இரண்டு வாக்கியங்களாய், ஆறு பதங்களாய், பத்து அர்த்தங்களாய், இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களாய் அமைந்துள்ள த்வய மந்த்ரம்.

3. மாயன் அவன் ஐவர் தெய்வத் தோரணில் செப்பிய கீதையின் ஸாரமான சரமச்சுலோகம். இது பன்னிரண்டு பதங்களாய் முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்களாய் இருக்கும்.

திநவாராதனம் : ஆராதனங்களில் மிகச் சிறந்தது விஷ்ணுவின் ஆராதனமே. ஆதலால் அனைவராலும் ஆராதிக்கப்பட வேண்டியவனான பகவானை ஆராதிக்கும் தகுதியை ஆசார்யனிடமிருந்து பெறுகை. அதாவது ஆசார்யன் திருக்கைகளால் பகவானுடைய விக்ரஹம் சித்ரத் திருமேனி, ஸ்ரீசாளகிராமம், திவ்யதேசத்து எம்பெருமான்களின் திருவடி நிலை, அபயஹஸ்தம் போன்றவற்றில் ஏதேனு மொன்றைப் பெற்று நாள்தோறும் ஆராதிக்கை. இவை கிடையாதபோது ஆசார்யன் திருவடி நிலையாகிலும் பெற்றுத் திருவாராதன யோக்யதையை லபிக்க வேண்டும். பிறகு வாய்த்தபோது எம்பெருமான் திருமேனி பெற்று ஆராதிக்கலாம். இப்படி முழுக்ஷ பஞ்ச ஸம்ஸ்கார சம்பந்நனாக வேண்டும்.

ரஹஸ்யத்ரயம்

ரஹஸ்யத்ரயம் என்பது திருமந்த்ரமும், த்வயமும், சரம ச்லோகமும் ஆகும். இவற்றில் முதலில் அறிய வேண்டிய ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம். முதலில் நம்மை நாம் அறிய வேண்டும். நம்மை நமக்கு உணர்த்துதலாகிற ஸ்வரூப சிகைக்ஷ பண்ணித் தருவது திருமந்த்ரம். ஆகையாலே முதல் ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரமாகிறது.

திருமந்த்ரம், த்வயம், சரம ச்லோகம் ஆகிய இவற்றின் பதங்களையும் வாக்கியங்களையும் அந்வயப்படுத்திப் பொருள் விளக்கும் பகுதி இது. இதில் மூலமந்த்ராதிகாரம், த்வயாதிகாரம், சரமச்லோகாதிகாரம் என்ற மூன்று அதிகாரங்கள் அடங்கியுள்ளன.

திருமந்திரத்தின் பெருமை

இத்திருமந்திரத்தின் பெருமையை உபநிஷத்துக்களும், ஸ்ம்ருதிகளும் கல்பக்கிரந்தங்களும் மிக மிகப் புகழ்கின்றன. மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமானைப் பற்றிய மந்த்ரங்கள் சிறந்து நிற்கும். எம்பெருமானைப் பற்றிய அநேக மந்த்ரங்களுள், மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களாகிய திருமந்த்ரம், - ஷடாக்ஷரம் - த்வாதசாக்ஷரம் ஆகியவை சிறந்து விளங்கும். இந்த மூன்று மந்த்ரங்களுக்குள்ளும் திருமந்த்ரம் மிகப் பெருமை பெற்று நிற்கும்.

திருமந்திரத்தின் தோற்றம்

இத்திருமந்த்ரம் சகல பலன்களையும் கொடுக்க

வல்லது. ஐப ஹோமங்களாலே கார்யம் கொள் வார்க்கும் அவர்கள் விரும்பிய பலன்களைக் கொடுக்கும். அர்த்த க்ஞானத்தோடு அநுசந்திப் பார்க்கு ஸ்ரூப க்ஞானத்தைப் பிறப்பித்துப் பரம புருஷார்த்த மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்.

எழுத்தும் பதமும்

எட்டுத் திருவெழுத்துக்களாய் மூன்று பதங்களாக இருக்கும் இதில் முதல் பதம் 'ஓம்' என்னும் பிரணவம். நடுப்பதம் 'நம'; என்னும் பதம். மூன்றாம் பதம் "நாராயணாய" என்பது.

ஓம் என்பது ஓரக்ஷரம். நம : என்பது இரண்டு அக்ஷரங்கள். நாராயணாய என்பது ஐந்து அக்ஷரங்கள். ஆகத் திருமந்தரம் எட்டு அக்ஷரங்களை யுடையதாகிறது. முதலில் பிரணவமும், பிறகு நமப்பதமும், முடிவில் நாராயணாய பதமும் உச்சரிக்கப்படும்.

ப்ரணவம்

ப்ரணவம் விரியாத நிலையில் ஓரெழுத்தாய் ஒருபதமாய் ஓரர்த்தத்தை உணர்த்தும். விரிந்த நிலையில் மூன்றெழுத்தாய் மூன்று பதமாய் மூன்றர்த்தங்களையுணர்த்தும்.

ப்ரணவம் விரியும் போது 'அ', 'உ', 'ம்' என்னும் மூன்றெழுத்துக்களாக விரியும். பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ருக் வேதத்திலிருந்து பூ : என்னும் ஒரு சப்த விசேஷம் (ஒலிச்சிறப்பு) தோன்றியது. யஜுர் வேதத்திலிருந்து புவ : என்னும் ஒரு ஒலிச் சிறப்பு

உண்டாகியது. ஸ்வ : என்னும் சப்த விசேஷம் ஸாம வேதத்திலிருந்து பிறந்தது. இவற்றையே வ்யாஹ்ருதிகள் என்பர்.

பொற்கொல்லன் மூன்று பொற்கட்டிகளை ஒன்று சேர்த்து உருக்குவது போலப் பகவான் தன் ஸங்கல்ப சக்தியாலே இம்மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும் ஒன்றாகக் கலந்தான். அதிலிருந்து அ, உ, ம், என்னும் மூன்று எழுத்துக்கள் தோன்றின. இறைவன் இம்மூன்றையும் ஒன்று சேர்த்தான். அது ஓம் என்றாயிற்று. ஆகையால் இப்ரணவம் ஸகல வேதசாரம்.

அகாரார்த்தம்

அகாரம் பகவானாகிற நாராயணனுக்கு முதல் திருநாமம். அகாரம் எழுத்துக்களுக் கெல்லாம் காரணமாகியிருக்கும். ஆகையால் ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமான நாராயணனை உணர்த்துகிறது. அகாரம் ரக்ஷணார்த்தமான 'அவ' என்னும் வேர்ச் சொல்லிருந்து தோன்றியது. ஆகையால் அகாரத்தின் பொருளான நாராயணன் ஸர்வரக்ஷகன் என்பது பெறப்படும்.

உகாரார்த்தம்

உகாரம் ஏவகாரத்தின் அர்த்தத்திலே வந்துள்ளது. ஏவகாரம் என்பது தமிழில் 'ஏ' என்பது போன்றது. வேத வாக்கியங்களிலே ஏவ என்று வரவேண்டிய இடங்களிலே உகாரம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அதுபோல் இங்கும் உகாரத்தை ஏவகாரமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

அதாவது மகாரத்துக்கு அர்த்தமான சேதனன் அகாரப் பொருளான நாராயணனுக்கே சேஷம் என்றபடி.

லக்ஷ்மியை பகவான் திருமார்பில் தரிக்கின்றான். ஆகையால் பிராட்டிக்கு ‘உ’ என்று திருநாமம். அதனால் பெருமானுக்கு பிராட்டிக்கும் ஆத்மா, அடிமை என்கிறது என்றும் கூறுவதுண்டு. அது முக்கியமன்று. பிராட்டிக்கு அடிமை என்பதிலும் பிறர்க்கு அடிமை அல்லன் என்பது தான் மிக முக்கியமாக அறிய வேண்டிய அர்த்தம். பிராட்டிக்கடிமை என்று தனித்துச் சொல்ல வேண்டா. பெருமானுக்கு அடிமை என்பதாலேயே பிராட்டிக் கடிமையென்பது தானே கிடைக்கும்.

மகாரார்த்தம்

ஆகாரத்தில் நான்காம் வேற்றுமையால் சொல்லப்பட்ட சேஷத்துக்கு ஆச்ரயம் (உறைவிடம்) யார்? என்றால் அந்த சேஷத்துவ தர்மத்தை உடையவன் ஆத்மா என்று அறிவிக்க வந்தது மகாரம்.

மகாரம் “மந” என்ற தூதுவிலே தோன்றியது. இத்தாதுவுக்கு (வேர்ச்சொல்) க்ஞானம் என்று அர்த்தம். இதனால் ஆத்மா க்ஞானமயன். க்ஞானஸ்வரூபி என்றதாயிற்று. “மநு” என்ற தாதுவும் மகாரத்துக்குக் காரணம். இத்தாதுவுக்கு அறிதல் என்று பொருள். இதனால் ஆத்மா அறிவுடையவன், அறிபவன் என்ற பொருள் கிடைக்கும்.

நம : பதார்த்தம்

நம : என்பது, ந, ம : என்று இரு பதங்கள் சேர்ந்த ஒரு பதம். ம : என்பது ‘ம்’ என்னும் ஆத்ம வாசகமான எழுத்தில் ஆறாம் வேற்றுமை, ஆத்மாதனக்குரியவன் என்றபடி. ‘ந’ என்று அதனைத் தவிர்க்கிறது. எனக்கு நான் உரியவனல்லேன் என்றபடி. அகாரத்தில் சேஷத்வத்தால் அஹங்காரத்தைக் கழித்தது. நமப் பதத்தால் மமகாரத்தைக் கழிக்கிறது.

உகாரத்தால் அந்யசேஷத்வம் கழிக்கப்பட்டது. நமஸ்ஸால் ஸ்வ சேஷத்வம் கழிகிறது. பகவத் சேஷத்வத்துக்கு இசையாமையைக் கழிக்கிறது. இந்நமப்பதம் சப்தத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் உபாயத்தை அறிவிக்கிறது. நாராயணனே உபாயம் என்பது நமஸ்ஸின் பொருள்.

இத்துடன் “ஒரு பொருளும்” என்ற அர்த்தம் கொண்ட கிஞ்சித் என்ற சொல்லை வருவித்துக் கொண்டு “ஒரு பொருளும் என்னுடையதல்ல” என்றும் பொருள் கூறலாம். இந்த அநுஸந்தாந்ததால் “எல்லா பொருளும் என்னுடையது” என்ற அக்ஞானம் ஒழிந்துவிடும். அல்லது “ஸ்வாமித்வம்” என்ற பதத்தை இங்கு வருவித்துக் கொண்டு, “எனக்கு ஒன்றைப் பற்றியும் சேஷித்வம், இல்லை” என்றும் பொருள் கூறலாம். அல்லது “ஸ்வாதந்தர்யம்” என்ற பதத்தை வருவித்துக் கொண்டு “எனக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் இல்லை” என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இந்த நமப்பதம் சப்தத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் உபாயத்தை அறிவிக்கிறது. நாராயணனே உபாயம் என்பது நமஸ்ஸின் பொருள். நமப்பதமே ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும் பலத்தையும் காட்டும். வணக்கமே ஸ்வரூபம், வணக்கமே உபாயம், வணக்கமே பலம் (பயன்) என்கிறது.

நாராயணாய சப்தத்தின் அர்த்தம்

நாராயண சப்தத்தின் அர்த்தம் : நாராயண சப்தம் அகாரத்தால் சர்வரக்ஷகனாகவும், சர்வ சேஷியாகவும் கூறப்படுபவனாய்ச், சேதநன் செய்யும் உபாயத்தாலே அநுக்ரஹம் புரிபவனாய்ப் பிறகு சேதநன் செய்யும் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுபவனான எம்பெருமானைக் கூறுகின்றது. இந்த நாராயண சப்தத்தின் பெருமை எல்லையற்ற தென்று எல்லா ப்ரமாணங்களும் கூறுகின்றன. இந்தப் பதத்தையே மெய்யெழுத்தும் உயிரெழுத்துமாகப் பிரித்துப் பார்த்தால் எட்டெழுத்துக்கள் கொண்டதாய்த் திருமந்த்ரத்துக்கு ஸமமாகுமென்று ஒரு புராணம் கூறுகின்றது.

நார சப்தத்தின் அர்த்தம் : இந்த “நாராயண” சப்தம் நார - அயநம் என்ற இரண்டு பதங்கள் கொண்டதாகும். “நார” என்னும் பதத்தில் அடங்கிளுள்ள “நர” என்ற சொல்லி - “ந - ர” என்ற இரண்டு சிறு சொற்கள் உள்ளன. “ர” என்னும் பதம் அழிதல் என்னும் பொருள் கொண்ட “ரி” என்ற வினைப் பகுதியினின்று வந்தது. ஆகவே அழியும் தன்மையுள்ள அசேதநப் பொருள்களை “ர” என்னும் சொல் கூறும். “ந” என்று சேர்த்துப் பார்த்தால்

அசேதநப் பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அழிவற்றதான ஜீவாத்மா அதற்குப் பொருளாகின்றான். ஆக நரங்களின் கூட்டம் நாரம் என்ற வகையில் “நாரா” என்னும் சொல் நரங்களான ஜீவர்களின் கூட்டத்தைக் கூறும்.

“நர” என்னும் சொல் முன் ஜீவனுக்குக் கூறிய முறையில் அழியாதவனான பரமாத்மாவையும் கூறும். மேலும் இச்சொல் வழியில் செலுத்துவது என்ற பொருள் கொண்ட “நரு” என்கிற வினைப்பகுதியிலிருந்து தேறுவதால் எல்லாப் பிராணிகளையும் நல்வழியில் செலுத்துபவனான எம்பெருமானைக் கூறும்.

மேலும் ஸஹஸ்ரநாமத்தில் “நர” : என்பது எம்பெருமானுக்குத் திருநாமமாகவேயுள்ளது. ஸ்ம்ருதியிலும் நரசப்தம் நாராயணனைச் சொல்வதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. நரனைச் சேர்ந்தவை “நாரம்” எனப்படும். ஆகவே நாரசப்தம் எம்பெருமானுடையனவான குணங்கள் - செயல்கள் - திருமேனி - சேதநாசேதநங்கள் எல்லவற்றையும் கூறும்.

அயந சப்தத்தின் பொருள்

அயநம் என்ற சொல் (ஈயதே அநேந) உபாயம், (ஈயதே அஸௌ) பலன், (ஈயதே அஸ்மிந்) ஆதாரம் என்ற மூன்று பொருள்களைத் தரும்.

த்வயார்த்தம்

திருமந்தரத்தில் விளக்கப்பட்ட அடையும் உபாயம். அடைய வேண்டிய பலன் ஆகிய

இரண்டையும் இது தெளிவாகவும், தனிதன்மையோடும், உபதேசிப்பதால் த்வயம் எனப் பெயர் பெற்றது. மேலும் சரண்யனைப் ப்ரார்த்தித்தல், பரஸுமர்ப்பணம் ஆகிய இரண்டும் அடங்கியிருப்பதாலும் இது த்வயம் என பெயர் பெற்றது.

இம்மந்திரத்தின் முழுமையான பொது அர்த்தத்தை உணர்ந்த ஆஸ்திகன் ஒரு தரம் உச்சரித்தாலே இது உய்வதற்கு வழிவகுக்கும். இது ப்ரபத்தி மந்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானது.

“ அகலகில்லேன் இறையுமென்று
அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா
நிகரில் புகழாய் உலக மூன்றுடையாய்
என்னையாள்வானே
நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்
திருவேங்கடத்தானே
புகலிலான்றில்லா வடியேன் உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து
புகுந்தேனே”

திருவேங்கடவா; அலர்மேல்மங்கைத் தாயார் கணமும், பிரியாமல் வீற்றிருக்கும் திருமார்பையுடையவனே! ஒப்பற்ற புகழ் படைத்தவனே! மூன்று உலகங்களையும் ஆள்பவனே! என்னுடைய சேஷியே! ஸ்வாமியே! ஒப்பற்ற தேவர்களும் நித்ய ஸூரிகளும், ரிஷிகளும் நிறைந்திருக்கும் திருமலையில் உறைபவனே! வேறு புகலில்லாமல் உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்த புகுந்தேன் (சரணமடைந்து உய்ந்தேன் - உபாயம், பலன்).

திருமந்த்ரத்தாலே ஸ்வரூப க்ஞானம் பெற்ற அதிகாரிக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாய

க்ஞானமும், புருஷார்த்த க்ஞானமும் பிறக்க வேண்டுகையாலே அவ்விரண்டையும் அறிவிக்கின்ற த்வய மந்த்ரம் அடுத்தபடியாக அநுசந்திக்கத்தக்கது.

புரீ விஷ்ணு லோகத்தில் (கார்ய வைகுண்டத் தில்) சேதனர்களின் உஜ்ஜீவனார்த்தமாக வினவிய பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் உபதேசித்த ஏற்றமுடையது இத் த்வய மந்த்ரம். கடவல்லி உபநிஷத்தின் இரு வேறிடங்களில் உள்ள இரு வாக்கியங்களை ஒன்றாக இணைத்து மந்த்ரமாக்கிச் சேதன உஜ்ஜீவனார்த்தமாகப் பிராட்டிக்கு அருளிச் செய்தான் பெருமான். உபாயம், உபேயம் (பலன்) என்னும் இரண்டு அர்த்தங்களையுடையதாய் இரண்டு வாக்யங்களாக அமைந்துள்ளபடியால் இதற்கு த்வயம் (இரட்டை) என்று பெயர் ஆயிற்று. இது மந்த்ரரத்னம், நியாசம், ப்ரபத்தி, சரணாகதி என்றும் மற்றும் பல பெயர்களால் வழங்கப்படும்.

த்வயத்துக்கதிகாரி

இதர விஷயங்களில் விரக்தியும் (வெறுப்பும்) பகவத் விஷயத்தில் ரக்தியும் (ஆசையும்) பகவான் நம்மை நிச்சயம் அங்கீகரிப்பான் என்ற உறுதியும் உடையவனாய் வாழ்நாளை வீணாக்காமல், உள்ள நாள்களில் திவ்ய தேசங்களில் பற்றுடையவனாய்க் கைங்கர்யபரனாய் பகவத் குணங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு நற்போது போக்குதல் புரீவைஷ்ணவாதி காரிக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி த்வய மந்த்ரத்துக்குத் தகுதி பெறும்போது மற்றும் இரு தகுதிகள் பெற வேண்டும். அதாவது மற்றொரு தேவதையைத் தஞ்சமாகப் பற்றாமையும்,

மற்றொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்காமையும் வேண்டும்.

வாக்யப் பிரிவும் வாக்யார்த்தமும்

இரண்டு வாக்யங்களாய், ஆறு பதங்களாய்ப் பத்து அர்த்தங்களை அறிவிப்பதாயிருக்கும்.

1. ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே

2. ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:

ஆக பூர்வ வாக்யம் மூன்று பதங்கள். உத்தரவாக்யம் மூன்று பதங்கள்.

“பெரிய பிராட்டியோடு நித்யமாகக் கூடியிருக்கும் நாராயணனுடைய இரு திருவடிகளையும் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்” என்பது பூர்வ வாக்யத்தின் பொதுப் பொருள்.

“பெரிய பிராட்டியோடு சேர்ந்த நாராயணனுக்கு எல்லா அடிமைகளையும் அஹங்கார மமகாரமற்றுச் செய்வேனாக வேண்டும்” என்பது உத்தர வாக்யத்தின் பிண்டிதமான அர்த்தம்.

ஸ்ரீசப்தார்த்தம்

ஸ்ரீயென்று பெரிய பிராட்டிக்கு (மஹாலக்ஷ்மிக்கு)த் திருநாமம். இங்கு சொல்லுகிற ஸ்ரீசப்தம் புருஷகாரத் தை (சேர்த்து வைத்தலை)க் காட்டுகிறது. (இங்கு பிராட்டியைச் சொல்வது புருஷகாரத்துக்காக) ஈசுவரனுக்கும், நமக்கும் ஒழிக்க முடியாத சம்பந்தம் நேரே இருக்கும் போது

புருஷகாரம் எதற்கு? நேரே ஆச்ரயிக்கலாகாதோ? என்ற ஐயம் ஏற்படலாம்.

நாம் பிறப்புகள் தோறும் மிகப் பல அபராதங்களைச் செய்பவர்களாக உள்ளோம். அவன் தந்தையாகையாலே நம்மைத் தண்டித்துத் திருத்த முற்படுவன். அப்போது அவன் நம் குற்றங்களைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கும்படி செய்து சேர்த்து விடுவதற்குப் பிராட்டி புருஷகாரம் வேண்டும். இவள் நமக்குத் தாய். நம் கிலேசம் பொறுக்க மாட்டாத மென்மைத் தன்மையுடையவள்; கருணையே வடிவானவள். ஆகையால் இவள் புருஷகாரம் வேண்டும். அவனுக்குப் பத்நியாய் அவனுக்குப் பெருமை சேர்ப்பவளாய் இனியளாயிருக்கையாலே அவனும் இவள் வார்த்தையைத் தட்டாதே ஏற்றுக் கொள்வான்.

“ஸ்ரீ” சப்தத்தின் ஆறு பொருள்கள்

முதலில் உள்ளது ஸ்ரீ என்னும் சொல். அது ஆறு வகைகளில் தேறுவதாக ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் கூறும். அவையாவன : 1) சரீயதே - அடையப்படுகின்றாள், 2) ச்ரயதே - அடைகின்றாள், 3) ச்ருணோதி - கேட்கின்றாள், 4) ச்ராவயதி - கேட்பிக்கின்றாள். (சொல்லுகின்றாள்), 5) ச்ருணாதி - ஒழிக்கின்றாள், 6) சரீணாதி - பக்குவநிலையை உண்டாக்குகின்றாள் - என்பன. இந்த ஆறுவகைப் பொருள்களாலும் பிராட்டிக்கு உள்ள எல்லையற்ற பெருமையை நினைத்தே ஆளவந்தாரும் “சரீ” என்ற திருநாமமுள்ள பிராட்டியைப் புகழ்ந்து பேசத் தமக்குச் சக்தியில்லையென்று அருளிச் செய்தார்.

பட்டரும் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தால்தான் எம்பெருமான் மங்களமாவதாகவும் பிராட்டியே இயற்கையாய் மங்களமானவளென்றும் கூறி இத்துணைச் சிறப்புக்கும் காரணம் அவள் “சா” யாக இருப்பதே என்று அருளிச் செய்தார்.

“ஸ்ரீ” சப்தம் உள்ளதற்குப் பயன்

அடுத்துள்ள நாராயண சப்தத்தில் அடங்கியுள்ள ‘நார’ சப்தம் எம்பெருமானைச் சேர்ந்த சகல வஸ்துக்களையும், கூறும் முறையில் பிராட்டியையும் சொல்ல வல்லதாயிருக்க, பின்னும், இங்கு “ஸ்ரீ” சப்தம் எதற்காக? நாரசப்தத்தால் கூறப்படும் சகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் இவளுக்குள்ள தனிச் சிறப்பும் பெருமை மிகுதியும் தெரிவதற்காக ஸ்ரீ சப்தம் இங்கு உள்ளதென்று உணர்க.

“ஸ்ரீமாந்” என்று பிராட்டியை விசேஷணமாக எடுத்ததால் இவளுக்கு ப்ரமாணங்கள் கூறியபடி எம்பெருமானைப் பற்றியுள்ள சேஷத்வம் தன் இச்சையால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதென்று தெரிவித்ததாகிறது.

மதுப்பர்த்தம் (மத் பதார்த்தம்)

ஸ்ரீமத் என்பது பதம். மேலே நாராயண என்று நகரம் வந்தபடியால் ஸ்ரீமந் என்று ‘த’ கரம் ‘ந’ கரமாயிற்று. இந்த மத் என்னும் பதத்திற்கு நித்யயோகம் - நித்ய ஸம்பந்தம் (என்றும் பிரியாதிருத்தல்) என்பது பொருள்.

நாம் குற்றமே புரியும் தன்மை யுடையோம். அவன் குற்றங் கண்டு சீறித் தண்டிக்கும் இயல்புடையவன். இவ்விரண்டையும் அறிந்த இந்தத் தாய் நாம் அகன்றால் என்னாகுமோ? என்று அஞ்சி, “அகலகில் லேன் இறையும் என்று” அவன் மார்பிலேயே நித்யவாசம் பண்ணுவாள் என்கிறது மதுப் (மத் என்பது).

ஆகையாலே சேதனர்கள் அவள் எப்போது சேர்ந்திருப்பாள். நாம் ஆச்ரயிப்பதற்கு என்று காலம் பார்க்க வேண்டா; அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத் தையும் தங்கள் குற்றங்களையும் கண்டு அகல வேண்டா; ருசி பிறந்த போதே ஆச்ரயிக்கலாம் (அடையலாம்). இவள் புருஷகாரத்தாலே பேரபராதியான காகாசுரன் வாழ்ந்து போனான் என்பதறிக! இவளின் புருஷகாரச் சிறப்பை உலகுக்கு உணர்த்த வந்ததே ஸ்ரீமத்ராமாயணம்.

நாராயண பதார்த்தம்

நாராயண பதத்திலுள்ள நார சப்தமானது பகவானுடைய நித்யமான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது. அயன சப்தம் கல்யாண குணங்களுக்கு ஆச்ரயம் (ஆதாரம்) என்பதை அறிவிக்கும். இங்கு உபாயமாக ஆச்ரயிக்கும் சந்தர்ப்பமாகையாலே ஆச்ரயணத்துக்கு உதவிகரமான வாத்தசல்யம், ஸ்வாமித்வம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், க்ஞானம், சக்தி, ப்ராப்தி, பூர்த்தி முதலிய குணங்களைக் கொள்ள வேண்டும் வாத்தஸல்யம் - குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்ளும் குணம், ஸ்வாமித்வம் - உடையவனாயிருக்கை, ஸௌசீல்யம் - உயர்ந்தவன்

தாழ்ந்தவன் என்ற விகல்பமின்றிக் கலந்து பழகுகை, ஸௌலப்யம் - கிட்டுதற்குச் சலபனாய் (எளியனாய்) இருக்கை. இவனுடைய அபேஷிதத்தையும் விரோதியையும் அறிகை க்ஞானம். இவனுடைய விரோதியைப் போக்கி விருப்பத்தைக் கொடுக்கைக் குரிய ஆற்றல் சக்தி. இப்படி இவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதற்குரிய சம்பந்தம் (உறவு) பிராப்தி. இவனிடம் ஒன்றை எதிர் பாராமல் செய்து கொடுத்தற்குரிய நிறைவுடைமை பூர்த்தி எனப்படும். இவற்றையெல்லாம் உடையவன் நாராயணன் என்றபடி.

சரணௌ சப்தார்த்தம்

‘சரணௌ’ - இரண்டு திருவடிகளை ; என்று பொருள் திருவடிகளைச் சொன்னது திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துக்கு உபலக்ஷணம். சரணௌ என்னும் த்விவசனம் (இருமைச் சொல்) சேர்த்தியழகைச் சொல்லுகிறது.

அன்றியும், இருமையைக் குறிக்கும் இச்சொல் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்றைச் சேர்த்துக் கொள்ளாது. ஆகையால் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றும் இந்த ப்ரபத்தி உபாயம் தன்னோடு மற்றொன்றையும் உபாயமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள ஸஹிக்காது. தானே நிரபேக்ஷ உபாயமாயிருக்கும் உபாய பூர்த்தியை அறிவிக்கிறது.

சரண சப்தார்த்தம்

‘சரணம்’ - உபாயமாக எனப்பொருள் சரண சப்தம் வாசஸ்தானத்தையும், ரக்ஷகனையும்

காட்டுமாயினும் மேலே பலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும், விரோதிகளைக் களைகைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றபடி.

ப்ரபத்யே பதார்த்தம்

‘ப்ரபத்யே’ - பற்றுகிறேன் (அடைகிறேன்). ப்ரபத்யே என்பது தன்மை யொருமை. நான் பற்றுகிறேன் என்பது பொருள். இதனால் சரணம் புகும் அதிகாரியைச் சொல்லுகிறது. ப்ர + பத்யே, ப்ர என்பது அடைமொழி. பத்யே என்பது அடைகொளி, ப்ர என்பது நன்றாக, திடமாக என்ற படி, அதாவது மஹாவிச்வாச (திடமான நம்பிக்கை) பூர்வமாகப் பற்றுகிறேன் என்றபடி. மற்ற உபாயங்களில் பற்றில்லாமல் அவற்றை யெல்லாம் விட்டுப் பற்றுகிறேன் என்றபடி.

உத்தரவாக்யம்

ஸ்ரீமதே - பெரியபிராட்டியோடு கூடியிருந்துள்ள வனுக்கு. பெரியபிராட்டியோடு கூடியிருப்பவன் இன்னான் என்கிறது நாராயண பதம். அதாவது கல்யாண (மங்கள்) குணங்களை உடையவன் என்கிறது. நார சப்தத்திற்கு அழிவற்ற நித்யமான குணங்கள் என்று பொருள். அயந சப்தம் ஆதாரம் என்னும் பொருள் உணர்த்தும். கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் என்றபடி.

‘ஆய’ என்பதன் அர்த்தம்

ஆய என்பது நான்காம் வேற்றுமையுருபு. இது

ப்ரார்த்தனையைக் காட்டும். அதாவது புருஷார்த்த (பல) ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. பலம் - கைங்கர்யம் (அடிமைப் பணி) திருமந்தரத்தில் சொல்லப்பட்ட சேஷத்வத்தையே (அடிமையையே) ஸ்வரூபமாக (இயல்பாக) உடையவனாகையாலே அந்த சேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த பலம் சேஷவ்ருத்தி (அடிமை செய்தல்). ஆகையாலே அடிமையை ப்ரார்த்திக்கிறது.

“நம :” பதார்த்தம்

நம : என்பது கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது. கைங்கர்யத்துக்குக் களையாவது : தனக்கின்பமென்று செய்கை ம : என்று எனக்குரிய தென்கிறது. “ந” என்று அதனை மறுக்கிறது. அதாவது நான் செய்யும் கைங்கர்யத்தின் ப்ரயோஜனம் (இன்பம்) எனக்கன்றி உனக்கேயாக வேண்டும் என்றபடி இதனால் நான் செய்கின்றேன் என்று அஹங்காரமும், எனக்கின்பம் என்ற மமகாரமும் கழிக்கப்படுகிறது.

“தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமதே” என்னும் திருவாய்மொழிப் பாசரமும், “உனக்கே நாமாட் செய்வோம் மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று” என்னும் திருப்பாவைப் பாசரமும் இவ்வர்த்தத்தை வலியுறுத்தும்.

த்வயத்தின் முற்பகுதியின் பொருள் விளக்கம்

“ஸ்ரீமந்நாராயண” சப்தத்தின் அர்த்தம்

முதலில் உள்ள “ஸ்ரீமந் நாராயண” என்னும் தொடர் பிராட்டியைப் பிரியாத நாராயணன் என்ற

பொருளைத் தந்து எப்பொழுதும் எல்லோருக்கும் அடைக்கலமாய் நிற்கும் பரதத்துவத்தைக் கூறும். “பிராட்டிக்கு நாயகன்” என்ற அடையாளத்தையும் “நாராயணன்” என்ற திருநாமத்தையும் கொண்டே சுருதிகள் பரதத்துவம் இன்னான் என்பதை நிச்சயம் செய்து தந்தன.

“ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ” என்பதைப்

பிரிக்கும் வகை

முற்பகுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ என்று பல பதங்கள் சேர்ந்த ஒரே பதமாகவும் கொள்வர். ‘ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளை’ என்ற பொருள் கிடைக்கும் இவ்வாறன்றி “ஸ்ரீமந்; - நாராயண; - சரணௌ” என்று மூன்று தனித் தனிப் பதங்களாகவும் பிரித்து “உன்னுடைய” என்ற பொருளைத் தரும் ‘தவ’ என்ற சொல்லை வருவித்துக் கொண்ட “ஸ்ரீமானான நாராயணனே! உன் திருவடிகளைச் (சரணமடைகின்றேன்)” என்று பொருள் கொள்வதுண்டு. இங்கு இரண்டாவது முறைக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண சுலோகம் - அஹிர்புத்நிய - ஸம்ஹிதை - ஆழ்வார்பாசரம் - ஆளவந்தார் சுலோகம் - த்வயமந்த்ராந்தரம் - கத்ய ஸூக்தி ஆகியவை துணைபுரியும்.

“சரணௌ” சப்தார்த்தம்

இங்கு திருவடிகளைச் சொல்லும் “சரணௌ” என்னும் சொல் நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக் குறிப்பினால் காட்டும். பிராட்டிக்கு நாயகனான எம்பெருமானிடம் எல்லோரினும்

மேம்பட்டு நிற்கும் நிலையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமையும் அறிய வேண்டியனவற்றுள் மிக முக்கியமாகும். ஆகவே ஸ்ரீமந் நாராயண என்ற இடத்தில் ஸௌலப்யத்துடன் கூடிய பரத்வமும் “சரணௌ” என்கிற இடத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமையும் அநுஸந்திக்கப்படவேண்டும்.

பகவான், ஸ்வரூபம் திருமேனி இவற்றையுடைமை: - எம்பெருமானுக்குத் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் - திவ்யமங்கள விக்ரஹம் என்ற இரண்டும் உள்ளன. அவனுடைய ஆத்மா திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் என்றும், திருமேனி திவ்ய மங்கள விக்ரஹமென்றும் வழங்கும். அவனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் நாராயண சப்தத்தில் சொன்ன குணங்கள் முதலியவற்றிலும் தெளிந்த அறிவு பெறாதவர்க்கு அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமே இலக்காகும். அந்தத் திருமேனி சுத்த ஸத்வமயமானது. தன்னை நன்றாக அறிந்தவனுக்கு க்ஞாநத்தின் சுருக்கத்தை நீக்கி விரியச் செய்வது, பரத்வத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வெளியிட வல்லது.

எம்பெருமானது திருமேனிக்கே இவ்விரண்டு தன்மைகளும் உண்டு. ஆகவே எம்பெருமானது திவ்ய மங்களவிக்ரஹம் ஒன்றுக்கே மோக்ஷத்தை விரும்புபவர்கள் அநுஸந்திக்கும்படிக்கு ஏற்பப் பாபத்தைப் போக்கும் தன்மையும் மனத்தால் தியானிக்கும் தகுதியும் உண்டாதலின் அது ஒன்றே சுபாச்ரயமெனப்படும்.

திருவடிகளையே உபாயமாகக் கூறியதன் காரணம் : பெரியதான திருமேனியைக் காட்டிலும்

சிறுபகுதியான திருவடிகளைத் தியானிப்பதில் ஸௌகர்யம் உள்ளது. மேலும் திருவடிகளைப் பற்றினால் மட்டுமே எம்பெருமானுக்கு இவ்விடம் கருணை மிக்கு நிற்கும். இங்கு சரணொளி என்பதற்குத் திருவடிகளையே என்று மற்றவை உபாயமாவதை மறுத்தலையும் பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும்.

“ப்ரபத்யே” சப்தத்தின் அர்த்தம்

“ப்ரபத்யே” - வினைமுற்றின் அர்த்தம் : இங்கு “பத்” என்னும் வினைப் பகுதியால் தேறும் பொருள் புத்தி (அறிவு) என்பது. இங்கு அவசியம் வேண்டியதான அறிவு “எம்பெருமான் நிச்சயமாய்க் காப்பான்” என்ற நம்பிக்கையே. “ப்ர” என்பது பெருமையைக் காட்டும். ஆகவே பெரியதான நம்பிக்கை என்பது மஹா விசுவாசமாக முடிகிறது.

“ப்ரபத்யே” தன்மை விகுதியின் பொருள் : “ப்ரபத்யே” என்பதில் உள்ள உத்தமபுருஷன் (தன்மை விகுதி) சேதநனான தன்னை ப்ரபத்தியில் கர்த்தாவாகக் காட்டும் மோகூம் தருகின்ற சித்தோபாயமாகிற எம்பெருமானை வசப்படுத்துவதற்கு உபாயமாய் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியாகிய உபாயத்தைத் தான் அநுஷ்டிப்பதாகத் தன்மை விகுதியால் பொருள் தரும்.

த்வயத்தின் திரண்ட பொருளும்,

பெருமையும்

‘எல்லோருக்கும் தலைவனாய், எவ்வாற்றாலும் அநுபவிக்கத் தெவிட்டாத அமுதமாய்ப் பெரிய

பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவடிகளில் எல்லாவிடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா நிலைமைகளிலும் எல்லா வகைக் கைங்கர்யங்களையும் செய்ய விரோதியா யிருந்த கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியப் பெற்றுப் பரிபூர்ண கைங்கர்யம் செய்யப் பெறுகைக்கு வேறு உபாயங்களில் சக்தியற்ற அடியேன், ஆத்மாவிலும், அடியேனைக் காக்கும் பொறுப்பிலும் அதன் பலவினம் சிறிதும் ஸம்பந்தம் கொள்ளாதவாறு ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவடிகளில் ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்கின்றேன்’ - என்றவாறு

ஆஸ்திகனாயிருப்பவன் இந்த மந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தைப் பொதுவாக அறிந்து ஒரு முறை உச்சரித்தாலே இது அவனை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து விடும். மற்ற மந்த்ரங்களைக் காட்டிலும் இதற்கு உள்ள பெருமையின் மிகுதியை வெளியிடுவதற்காக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் கத்யத்தில ஏதாவது ஒரு வகையில் த்வயத்தை அநுசந்தித்தாலும், பலனைத் தந்து விடுவதாகக் கூறியருளியுள்ளார். குறைந்த அக்ஷரங்கள் கொண்டவனாய்ச் சில பகவத் குணங்களையே வெளியிட வல்ல திருநாமங்களை அநுஸந்திப்பதற்கே மிக்க பெருமையைச் சாஸ்த்ரங்கள் கூறியிருக்க, அதிகமான அக்ஷரங்கள் கொண்டதாய், சரண்யன், சரணாகதி அதனால் வரும் பயன், இவற்றைப் பூர்வமாய் வெளியிடும் தான் இந்த த்வயத்தை ஒரே முறை உச்சரிப்பதால் வரும் பலனைக் கூறவும் வேண்டுமோ? சுருதியும் ஸ்ம்ருதிகளும் வெளியிடும் மற்ற மந்த்ரங்கள் இந்த

மூன்று அம்சங்களையும் இத்தகைய தெளிவுடன் வெளியிடமாட்டா. திருமந்தரத்திலும் இம்மூன்று அம்சங்களும் சுருக்கமாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. ஆதலின் இந்த த்வயமே ப்ரபத்திமந்தரங்கள் அனைத்திலும் மிக முக்கியமானதாய் விளங்கும்.

சரம ச்லோகார்த்தம்

தோற்றுவாய்

இது பாரத யுத்தத்திலே பந்துக்களைக் கொள்வது அதர்மமாயிற்றே என்று அஞ்சிய அர்ஜுனனுக்குத் திருத்தேர்த் தட்டிலே பகவான் க்ருஷ்ணன் அருளிச் செய்தது.

தர்மா-தர்மங்களில் கலக்கமடைந்த அர்ஜுனனின் கலக்கத்தைப் போக்கப் பலவற்றைச் சொல்லி ஒன்றைப் பற்றி வந்த மற்றொன்றாக மோக்ஷபலத் துக்குச் சில உபாயங்களை கர்மயோகம், க்ஞான யோகம், பக்தியோகம் முதலியவற்றை உபதேசித் தான். அதைக் கேட்ட பார்த்தன், 'அவை செய்ய அரியவை; ஜ்நமாந்தரங்களின் பலன் தருபவை; பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவை' என்று சோகித்தான். அவனுடைய சோகத்தைப் போக்கு வதற்காக அநுஷ்டிக்க எளியதும், இப்பிறப்பிலேயே பலன் தருவதும், ஸ்வரூபத்தோடு பொருந்தியதுமான ப்ரபத்தி (சரணாகதி) உபாயத்தை இச்சுலோகத் தாலே உபதேசித்தான் கண்ணன்.

இதற்கு மேல் சிறந்த இன்னொரு உபாயமில்லை என்னும் படியாக சரமமான

(கடைசியான) உபாயத்தைச் சொல்லுகையாலே இதற்குச் சரமச்லோகம் என்ற பேராயிருக்கிறது.

திருமந்தரத்துக்குச் சாஸ்தரங்கள் விரும்பி அங்கீகரித்த பெருமை; ஆசார்யர்கள் உகந்த பெருமை த்வயத்துக்கு; நம்மால் பற்றப்படுபவனாகிய இறைவனே விரும்பியருளிச் செய்தது என்னும் பெருமையுடையது சரமச்லோகம்.

இதனால் ப்ரபக்தி உபாய லக்ஷணத்தையும், உபாய பூதனான தன்னுடைய ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும் சொல்கிறான். இந்த உபாயத்தைத் தானே விரும்பி, “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று நியமித்ததால் இவ்வுபாயத்தில் தனக்குள்ள அபிமானத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறான்.

வாக்யார்த்தம்

எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்று என்கின்றான், சுலோகத்தின் முற்பாதியாலே. நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் (விடுபட்டு) முக்தனாம் படி பண்ணுவேன் என்கின்றான் பிற்பாதியாலே.

“ஸ்ர்வதர்மாந்” சப்தார்த்தம்

“சர்வதர்மாந்” என்பதில் தர்மசப்தம் உபாயத்தைக் காட்டும். இங்குச் சொல்லுகிற தர்ம சப்தம் மோக்ஷபலத்தைச் சொல்லுகிறது. தர்மாந் என்பது (பஹுவசனம்) இரண்டாம் வேற்றுமைப் பலவின்பால் பெயர்ச்சொல், இன்பன்மை கர்மம், க்ஞானம், பக்தி, திவ்யதேச வாஸம், திருநாம சங்கீர்த்தனம் தொடக்கமான பலவகை

உபாயங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வ என்னும் அடைமொழியாலே இவ்வுபாயங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கு யோக்யதை (தகுதி)யை உண்டாக்குகின்ற வர்ண ஆச்ரம நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது (நித்ய கர்மம் - சந்த்யாவந்தனாதிகள். நைமித்திகம் - சிரார்த்த தர்ப்பணாதிகள்).

பரித்யஜ்ய

பரித்யஜ்ய என்றால் நன்றாக விட்டு என்று பொருள். “மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ” என்னையே உபாயமாகப் பற்று என்று விதிக்கிற உபாயத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கிறது. எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டு என்று. “த்யஜ்ய” என்னும் ல்யப்பினாலே (விட்டு என்னும் வினையெச்சத்தால்) பற்ற வேண்டும் என்கிறது.

“பரி” என்னும் உபசர்க்கத்தால் (வினையுரிச் சொல்லால்) மீண்டும் அவற்றின் தொடர்பு வராதபடி ருசி வாசனைகளோடும் செய்யத் தகாததைச் செய்தோமே என்று லஜ்ஜையோடும் விடவேண்டும் என்கிறது.

“மாம்” சமீதார்த்தம்

“மாம்” - என்னை. தன்னை உபாயமாகப் பற்றச் சொல்லும் இடமாகையாலே உபாயபூதனுக்கு இருக்க வேண்டிய அல்லது உபாயமாக ஆச்ரயிப்பதற்கு செளகர்யமான குணங்கள் “மாம்” என்ற சொல்லிலே பெறப்படும். அவையாவன: வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி குணங்கள் தர்மத்தை அதர்மமாக நினைத்த தோஷம் பாராமல்

உபதேசிக்கையிலே வாத்ஸல்யம் விளங்கும். தன் மேன்மையைப் பராமல் “கிருஷ்ண : யாதவா!” என்று அழைக்கும்படி கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீர்யம் விளங்கும். அவன் ஏவின கார்யம் செய்யும்படி ஸுலபனாய்த் தேரோட்டுதல், தூதுபோதல் முதலியன செய்கையாலே ஸௌலப்யம் விளங்கும். அவன் மறுத்து அகன்றாலும் விடமாட்டாமல் திருத்திச் சேர்த்துக் கொண்டபடியால் ஸ்வாமித்வம் விளங்கும்.

“ஏக” சப்தார்த்தம்

ஏகம் என்னும் இது அவதாரணார்த்தத்தில் வந்துள்ளது. அதாவது ‘ஏவ’ என்னும் பதத்தின் பொருளில் வந்துள்ளது. என்னையே என்றபடி. ப்ரபத்தி யுபாயத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் (வேத சாஸ்த்ரங்களிலும் அருளிச் செயல்களிலும்) ஏவ (ஏ) காரத்தை யிட்டே சொல்லப்பட்ட படியால் இங்கும் ஏக சப்தத்துக்கு ஏவகாரார்த்தமே கொள்ள வேண்டும்.

எனவே, “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று உபாயாந்தரங்களை முன்பே கழித்து விட்டபடியால், மறுபடியும் என்னையே என்று பிரிநிலை ஏகாரத்தால் பிரிக்கப்படுவதால் தான் (சேதனன்) பண்ணும் ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று என்ற ப்ரபத்தியில் உபாய பாவத்தைக் கழிக்கிறது.

சரணம்

“சரணம்” - உபாயமாக, விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வமாக இஷ்ட பலத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயமாக என்றபடி.

வ்ரஜ

“வ்ரஜ” - அடைவாயாக ‘வ்ரஜ’ என்பது காயிக, வாசிக, மானசிகமாகிற மூவகை கதிகளையும் (அடைதலையும்) காட்டினாலும், மானசிகமாகப் பற்றுதலையே முக்கியமாகக் கொள்ள வேண்டும். புத்தி பண்ணு என்றபடி, ஆக, “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்றதனால், “நீ பண்ணும் சரணாகதியையும், உபாயமாகக் கருதாமல் என்னையே உபாயமாக நம்பு” என்றானாயிற்று.

“அஹம்” என்பதன் அர்த்தம்

இச்சலோகத்தின் முதற் பாதியாலே சரணம் புகும் அதிகாரி செய்ய வேண்டியதை அருளிச் செய்தான். பிற்பாதியாலே சரண்யனான தான் செய்யும் காரியத்தையருளிச் செய்கின்றான்.

அஹம் - நான். ஆச்ரிதனுக்கு (வழிபடும் பக்தனுக்கு)ச் செய்ய வேண்டியவற்றை அறிகைக்குரிய க்ஞானம், விரோதியைப் போக்கி அபேஷிதத்வத்தைத் தரவல்ல சக்தி. தன் கார்யமாகச் செய்தற்குரிய ப்ராப்தி - சம்பந்தம். இக்குணங்களெல்லாம் அஹம் என்னும் அஸ்மத் சப்தத்தில் தோன்றும். ஸர்வக்ஞனாய் ஸர்வசக்தனாய் ப்ராப்தனான நான் என்றபடி.

“தவா” என்பதன் அர்த்தம்

தவா - உன்னை அக்ஞனாய் (உன் காரியத்தை யறிய மாட்டாதவனாய்), அசக்தனாய் (உன் காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் சக்தியில்லாதவனாய்)

அப்ராப்தனாய் (உன் காரியத்தைச் செய்து கொள்ளுவதற்கும் உரிமையற்றவனாய்) என்னையே பற்றியிருக்கும் உன்னை.

“ஸர்வ பாபேப்ய;” சப்தார்த்தம்

பாபேப்ய : எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும், அதாவது என்னையடைவதற்குத் தடையாக இருப்பவை யென்று நீ நினைக்கின்ற பாபங்கள் எல்லாவற்றினின் றும்; பாபேப்ய என்னும் பன்மையாலே சாஸ்த்ரங் களில் விதித்தவற்றைச் செய்யாமை, செய்யலாகா தென்றவற்றைச் செய்தல், செய்தவை, செய்கின்றவை, இனிச் செய்யுமவையான பகவதபசார பாகவதாப சாராதிகளான கர்மங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. ஸர்வ சப்தத்தாலே அக்ஞான அந்யதாக்க்ஞான விபரீத க்ஞானங்கள், துரும்பு கிள்ளுதல், தினவு சொறிதல் போன்ற வாசனையாலே (பழக்கத்தாலே) செய்பவை. ருசி (ஆகாதது என்றறிந்தும் முடியாமல் விரும்பிச் செய்தல்), சரீர சம்பந்தம் முதலியவற்றைக் கொள்ள வேண்டும்.

“மோக்ஷயிஷ்யாமி” யின் அர்த்தம்

“மோக்ஷயிஷ்யாமி” - விடுபடும்படி செய்வேன். மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பது பிறவினை பற்றி வந்த 'எதிர் காலத்தன்மை யொருமை வினைமுற்று.

“மா சுச:” சப்தார்த்தம்

“மா சுச” நீ துக்கமடையாதே. கீழே அநிஷ்டங் கள் கழிந்து இஷ்டம் பெறும் வரை கூறியதால்

அவ்விஷயத்தை இன்னும் உறுதிப்படுத்துவதற்காகச் சேதநனைப் பார்த்து “இனி நீ துக்கிக்க வேண்டிய தில்லை” யென்று தேற்றுவதைக் காட்டுகின்றது இத்தொடர். இதனால் இந்த ப்ரபத்தியாகிய உபாயத் தைச் செய்பவனுக்கு இவனுடைய சோகத்திற்குக் காரணங்களெல்லாம் கழிந்து விடுவதால் இனிச் சோதிக்க வேண்டுவதில்லை யென்று கூறி மஹாவிச வாஸத்தை இன்னும் உறுதிப்படுத்துவதாயிற்று.

“மா சுசு:” என்பதில் எம்பெருமானது திருவுள்ள நிலை : சேதநனை நோக்கி “நீ விரும்பும் பலனுக்குச் செய்வதற்குக் கடினமான உபாயமாகவன்றி எளிதில் செய்யக்கூடியதாய், எல்லா விரோதிகளையும் ஒழிக்க வல்லதாய், பலனைக் காலந்தாழ்வின்றிக் கொடுக்க வல்லதாயுமுள்ள இந்த ப்ரபத்தி என்னால் உபதேசிக் கப்பட்ட பின்பு நீ துக்கப்படுவதற்கு இடமேயில்லை. இந்த ப்ரபத்தியை நீ அநுஷ்டித்துவிட்டால் உனக்குப் பலன் தருவது எனக்குப் பொறுப்பாகி விடுகின்றது. அந்தப் பலனைப் பெறுபவனும் நானேயாகின்றேன். உன்னை ரக்ஷிக்கவில்லையாயின் எனக்குத் தீங்கு வரும் என்னும் நிலையில் காக்கப்படும் செல்வத்தின் ஸ்தாநத்தில் உள்ள உனக்கு இனித் துக்கமடைய இடமுண்டோ?” என்பது எம்பெருமான் திருவுள்ளம்.

சரம ஸ்லோகத்தில் “ஸர்வ தர்மான் பரித்யஜ்ய” “அனைத்து தர்மங்களையும் விட்டு” - என்பதற்கு பல விதமான அர்த்தங்கள் (அ) “நான் ஸ்வதந்த்ரனாய்ச் செய்கிறேன் போன்ற எண்ணங்களற்ற முறையில் செய்யப்படும் ஸாத்விக த்யாகம் (ஆ) அற்ப சக்தி படைத்தவன், தாமதத்தைப் பொறுக்க முடியாதவன் கடினமாய் நெடுங்காலம் அநுஷ்டிக்கப்பட

A.No: 20419

வேண்டிய பக்தி யோகத்தைச் செய்ய முடியாமைக்கு வருந்த, அதற்குப் பதிலாய் சுலபமாய் ஒரே தரம் செய்ய வேண்டிய மற்றொரு உபாயத்தை விதிக்கு முகமாய் “நீ மற்ற உபாயங்களில் அலைய வேண்டா” என்று பகவானின் அனுக்ரஹம், (இ) “ப்ரித்யஜ்ய” என்பது மற்ற உபாயங்களைச் செய்ய சக்தியின்மையையும், ப்ரபத்தி வேறு உபாயங்களை எதிர்பார்ப்பதில்லை என்பதையும் தெரிவிக்கிறது. (ஈ) ப்ரபத்தி என்பது ஸர்வ பல ஸாதனம். தன்னுடைய இஷ்ட பலனுக்கு ஸாதனமாகிய உபாயத்தைச் செய்ய முடியாத நிலையாகிய ஆகிஞ்சன்யத்தினால், அந்த உபாயத்தைச் செய்து முடிக்க ப்ரபத்தி அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்பது விதி. ஸ்வதந்த்ரனான பகவானுடைய கட்டளைகளாகிய தர்மங்களைச் செய்ய ஆசையிருந்தும் அவைகளைச் செய்ய இயலாமை ஆகிஞ்சன்யம். இது “ஸர்வ தர்மான் ப்ரித்யஜ்ய” என்பதால் சொல்லப்படுகிறது.

“என்னிடத்தில் ஆத்மாவை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற பகவானுடைய விதிப்படி சரணாகதியை அனுஷ்டிக்கும் முறை: (அ) நான் எனக்குரியேனல் லன், எனக்கென்று உரியதொன்று மில்லை ஆ) என்னையும் என்னைச் சேர்ந்தவைகள் என்பனவற் றையும் நான் ஸ்வதந்த்ரனாகவோ அல்லது பலனைப் பெற்றுக் கொள்பவனாகவோ ரக்ஷித்துக் கொள்ள யோக்யனில்லை இ) என்னுடைய ஆத்மாவும் அதைச் சேர்ந்தவைகளும் பகவானுடைய வையே ஈ) இவற்றை ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு அவனுடையதே. உ) ரக்ஷிக்கும் பலனும் பலன்களைப் பெறும் தகுதியும் ப்ரதானமானவனான அவனுடையதே.

சரம சுலோகத்தின் திரண்ட பொருள்

“சேதநனே! உன்னுடைய க்ஞாநம் அற்பமானது, சக்தியும் அத்தகையதே. நீ உயிர் வாழ்வது சிறிது காலமே. மோகும் பெற விளம்பத்தை நீ பொறுக்கா திருக்கிறாய். மற்ற உபாயங்கள் உன்னால் அறிந்து அநுஷ்டிக்க முடியாதவை. மேலும் அவை விளம்பித்துப் பலன் தருவன. ஆதலால் அவற்றில் நீ அலைய வேண்டாம். நான் எல்லோருக்கும் எளியன்; சகல லோகங்களுக்கும் சரணமாயிருப்பவன், அனைத்தையும் காப்பதற்கு வேண்டிய சகல குணங்களையுமுடையவன். நீ என்னை ஒருவனையே உபாயமாகக் கொள். என்னிடம் ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய பரந்யாஸத்தைச் செய். இப்படிச் செய்தவுடன் நீ கடமையைச் செய்தவனாவாய். என்னால் காக்கப்பட வேண்டியவனாகிவிடுவாய். எனக்கு மிகவும் பிரியனாக ஆகிவிடுவாய். எனக்கு உன்னிடமுள்ள கருணை அளவிடற் பாலதன்று; உன் மீது அருள்புரிய முற்பட்டேன். என் ஸ்வதந்திரத்திற்குத் தடையே கிடையாது. என்னுடைய ப்ரவ்ருத்திக்குப் பலனை அடைபவனும் நானேயா வேன். நான் செய்யும் கார்யத்திற்கு என் ஸங்கல்பம் ஒன்றே துணையாகும். உனக்கு உள்ள விரோதி வர்க்கம் பலவகைப்பட்டது. அளவற்றது, உன்னால் ஒழிக்க முடியாதது. அதை முழுதும் வேரறுத்து விடுவேன். இனி அது தொடராது. என்னையும் என்னுடையவற்றையும் உனக்கு அநுபவிக்கத் தந்து உன்னை எனக்குச் சமமான போகமுடையவனாக்கு வேன். இவ்வாறு பரிபூர்ணமாய் நீ என்னை அநுபவித்தால் அதற்கு போக்கு வீடாக எங்கும்

எப்போதும் எந்நிலையிலும் செய்யத்தக்க எல்லா வகைக் கைங்கர்யத்தையும் உனக்குக் கொடுத்து மகிழ்வேன். நீ ஒன்றுக்கும் சோகிக்க வேண்டாம்” - என்றவாறு.

சரணாகதியை அனுஷ்டித்தல்

ஆன்மீக வாழ்க்கையின் திருப்பு முனையாய் மோகூத்தை விரும்புகிறவனுக்கு உபாயமான சரணாகதியின் ஸ்வரூபமானது : ஸர்வேச்வரனே ஸர்வரகூகன், ஸர்வசேஷி; ஆத்மா, ஆத்மாவைச் சேர்ந்தவற்றை ரகூகிப்பதில் ஜீவன் ஸ்வாதீனமாகச் செயல்படுகிறதில்லை. இவைகளை ரகூகிப்பதில் ஏற்படும் பலனின் சிறப்பைப் பெறுதலில் ஜீவனுக்கு ஒரு பங்கும் இல்லை. ஒரு ஆபரணத்துக்குச் சொந்தக் காரனிடத்தில் அந்த ஆபரணத்தைக் கொடுத்து அவனை அதைப் புனைந்து கொள்ளுமாறும், ரகூகிக்கும் பொறுப்பையும் அவனிடம் சமர்ப்பிப்பது. இத்தகு மிக முக்கியமான ஸ்வதந்த்ர மற்ற, பகவானையே சார்ந்திருப்பது என்ற தன்மையுடன் கூடிய சேஷத்வத்தை மனதில் திடமாக நிறுத்தி நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கும் விசேஷமே சரணாகதியின் ஸ்வரூபம்.

இதில் மோகூத்திற்காக அங்கங்களுடன் ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கும் முறையாவது : இச்செயலை “நான் செய்கிறேன்” : “இது என்னுடையது” என்ற எண்ணங்களையும், பலனில் பற்றையும் “ப்ரபத்தி வரப் போகிற பலனுக்கு நேர் உபாயம்” என்ற எண்ணத்தையும் விட்டு, ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் முதலிய அங்கங்களுடன் ஆசார்ய பரம்பரையை

வணங்கி த்வயத்தையோ வேறு மந்த்ரங்களையோ ப்ரதாநமாகக் கொண்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் அதைக் காப்பதால் வரும் பலனையும் ஸமர்ப்பிப்பதை முன்னிட்டுக் கொண்டு, தன்னைக் காக்கும் பொறுப்பை எம்பெருமானிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இந்த மூன்றுக்குள் பொறுப்பை ஸமர்ப்பிப்பதே மிக முக்கியமானதாகும்.

ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள் ஐந்து, 1) ஆறுகூல்ய ஸங்கல்பம், 2) ப்ராதி கூல்ய வர்ஜநம், 3) மஹா விசுவாசம், 4) கார்ப்பண்யம், 5) கோப்த்ருத்வ வரணம்.

ஆறுகூல்ய ஸங்கல்பம் : எம்பெருமானுக்கு அநுகூலமாகவே நடக்க உறுதி கொள்ளல்.

ப்ராதிக்கூல்ய வர்ஜநம்: எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு மாறாக நடக்காதிருத்தல் அல்லது அவ்வாறு இருக்க உறுதி கொள்ளல்.

மஹா விசுவாசம் : எம்பெருமான் நிச்சயமாய் மோகும் தருவானென்னும் நம்பிக்கை.

கார்ப்பண்யம் : தன்னிடம் பக்தியோகமாகிய கைமுதலில்லாமையை அநுஸந்தித்தல் அல்லது அதனால் கர்வம் நீங்கப் பெறுதல் அல்லது எம்பெருமானுக்குக் கிருபையுண்டாகுமாறு தாழ்ந்து நின்றல்.

கோப்த்ருத்வ வரணம் : பக்தியோகம் முதலிய உபாயங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியற்ற தம் விஷயத்தில் அருள் புரிந்து அவ்வுபாயங்களின் ஸ்தாநத்தில் நின்று பலனைத் தந்து தன்னைக் காக்குமாறு வேண்டல்.

இந்த ஐந்து அங்கங்களும் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக் கும்போது அவசியம் இருக்க வேண்டும். இவற்றுள் ஒன்று குறைந்தாலும் அங்கியாகிய ப்ரபத்தி நிறைவேறாது. த்ரிஜடை - விபூஷணன் இவர்கள் செய்த சரணாகதியிலும் இவ்வைந்து அங்கங்களும் குறைவின்றி இருக்கின்றன. உலகிலும் ஒரு பொருள் காக்குமாறு ஒருவரிடம் கொடுப்பவனிடம் இவ்வைந்து அங்கங்களையும் காணலாம்.

மேற்கூறிய ஐந்து அங்கங்களுள் மஹா விசுவாசம் மிகவும் முக்கியமான அங்கமாகும். அது வருவது மிகவும் அரிது. பின்வரும் ஐந்து அர்த்தங்களையும் நன்கு உணர்பவனுக்கு மஹா விசுவாசம் தடையின்றி வரும். அவையாவன :

1. எம்பெருமான் ஸர்வஜ்ஞன்; ஸர்வசக்தன், முதலில் அளவற்ற அபராதங்களைச் செய்த சேத நனுக்கு அணுக முடியாதவனே, ஆயினும் சேதநனுக் காகப் பரிந்து பேசம் பிராட்டியின் மறுக்க முடியாத சொல்லால் சேதனுடைய அபராதங்களையெல்லாம் க்ஷமித்து விடுவானாதலின் நெருங்குவதற்கு உரியனாவான்.

2. எம்பெருமான் க்ர்மத்துக்குத் தக்க பலனையே அளிப்பவன். சேதநன் மிகவும் அபராதியாயினும் அவன் செய்யும் ப்ரபத்திக்க வசப்பட்டு எம்பெருமான் தனக்கும் சேதநனுக்கும் உள்ள (தலைவன் - அடியன் என்ற) ஒழிக்க முடியாத ஸம்பந்தத்தால் சேதநனுக்கு அளவில்லாத பலனைத் தருவான்.

3. எம்பெருமான் தான் விரும்பிப் பெற முடியாதது ஒன்றுமில்லாதவன்; பிறருடைய

உபகாரத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டாதவன். ஆயினும் தன் இயற்கைக் கருணையால் சேதநன் செய்யும் சிறிய செயலைத் தனக்குப் பரமோபகாரமாகப் பாவித்து மிக்க நன்றியறிவுடன் இவனுக்குப் பலன் தருவான்.

4. எம்பெருமான் அற்ப தேவதைகளைப் போல் விரைவில் பலன் தருவதில்லை. ஆனால் மற்ற பலன்களை விளம்பித்துத் தருபவானாயினும் ப்ரபத்தி செய்பவன் விஷயத்தில் வேறு துணையை எதிர்பாராமல் தன் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் சேதநன் விரும்பும் காலத்திலேயே பலனைத் தருவான்.

5. எம்பெருமான் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத வனே; ஆயினும் தன்னை வந்தடைந்தோர்க்குத் தரம் பாராமல் தன் ஸ்வாதந்தர்யம் முதலிய குணங்களால் சேதநனது பலனையே தன் ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டு பலனைத் தருகின்றான்.

பகவத் கைங்கர்யமாகிய புருஷார்த்தத்திற்கு எல்லை நிலம் பாகவத கைங்கர்யம்

அனைத்து ஆராதனங்களிலும் சிறந்தது விஷ்ணுவுக்குச் செய்யப்படும் ஆராதனம். இதைக் காட்டிலும் மேலான பாகவதர்களின் ஆராதனம் அனைத்து ஆராதனங்களிலும் மேம்பட்டது. பகவான் தன்னுடைய அடியார்களிடம் பக்தியுள்ளவர்கள் மீது மிகுந்த அன்பையுடையவன்; ஆதலின் பாகவதர்களை நன்கு பூஜிக்க வேண்டும். எட்டுவிதமாக விவரிக்கப்படும் பக்தியில் முதல் பிரிவு பகவத் பக்தர்களிடம் தோஷங்களைக் கவனியாது காட்டும் அன்பு. வேறு தேவதைகளிடம் பக்தியற்றவர்களாய்,

பாகவதர்களிடம் அன்பு கொண்டவர்களாய் பகவானையே சரணமடைந்தவர்கள் பகவானின் பக்தர்கள்: இத்தகைய பக்தர்கள் வணங்கத் தகுந்தவர்கள், பகவத் பக்தனை ஆச்ரயித்திருப்பதாலும், அவனுக்குப் பக்தன், அந்த பக்தனுக்குப் பக்தன், அந்த பக்தனுக்குப் பக்தன் என்ற கடைசி எல்லையிலுள்ளவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதாலும் உலகில் மனிதர்கள் எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகின்றனர்.

அனைத்துக்கும் அந்தர்யாமியான பகவான் பாகவதர்களுக்குச் சாரியாய் அவர்களுக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யங்களினால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாகிறான். பரமைகாந்திகளாகிய பாகவதர்கள் விஷயத்தில் பகவான் பரதந்த்ரன், பகவானுக்குப் பிரியமானவன், “என்னையே ப்ரமபலனாகக் கருதும் க்ஞானி எனக்கே ஆத்மாவாக ஆவான்” என்ற கீதைத் திருவாக்குப்படி பகவானுக்கும் ஆத்மாவானவன். இக்காரணங்களால் பாகவதர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களைப் பகவானுக்குச் செய்வனவாகக் கொண்டு உகக்கிறான்.

சாஸ்த்ர நெறிகளின் படி நடப்பதால் ஏற்படும் நன்மைகளும் அவைகளை மீறினால் ஏற்படும் தீமைகளும் : வேதங்களும் ஸ்ம்ருதிகளும் தன்னுடைய கட்டளைகள்; இவைகளை ஒட்டி எழுந்த சாஸ்த்ர முறைகள் வழுவாமல் நடக்க வேண்டும் என்பது பகவானின் திருவுள்ளம். சாஸ்திர முறைகளின்படி நடந்தால் தர்மங்கள் கெடாது. குலம் காக்கப்படும். உலகம் நல்வழியில் நிற்கும். சாஸ்த்ர மரியாதை நிலை நிற்கும். தேவ தேவனாகிய

பகவான் மகிழ்வான். சாஸ்த்ர விதிமுறைகளை மீறி நடந்தால் ஏற்படுவது: நல்லாட்சி செய்யும் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டு, உலகத்திற்குப் பயன்படும், அழகிய பயிர்களையும் மற்றவற்றையும் செழிக்கச் செய்யும் நதியை அரசனுக்குப் பிரியனாயிருந்தாலும் ஒருவன் அந்நதி, பயனற்றதெனக் கருதிக் கொடுப்பானாகில் அரசன் அவனைக் தண்டிப்பது உறுதி. அதே போன்று உலகத்தை உய்விக்கும் சாஸ்த்ர வழி முறைகளை மீறுபவன் பகவானுடைய திருவுள்ள முகவாமைக்கு ஆளாவான். இதற்குப் பரிகாரம் செய்யாவிடில் அவனுடைய நிலைக்கேற்பத் தீங்குகள் விளையும். பகவானுடைய திருவுள்ள முகவாமை என்பதே அவனுக்கு நரகம்போன்ற அனுபவத்தைக் கொடுக்கும். எனவே பகவானுடைய கட்டளை களாகிய சாஸ்த்ரங்களை மீறாமல் கைங்கரியங்களைச் செய்வது இன்றியமையாதது.

ப்ரபந்தன் இச்சரீரம் கழியுமளவும் செய்ய வேண்டிய கைங்கர்யங்கள் ஐந்து 1) ஸ்ரீபாஷ்யத்தை சேவித்துப் பிறருக்கும் உபதேசித்தல், 2) அதற்குத் தகுதியில்லையேல் ஆழ்வார் ஸ்ரீ சூக்திகளை அத்யயநம் செய்து பிறருக்கும் உபதேசித்தல், 3) அதற்கும் தகுதியில்லாவிடில் திவ்ய தேசங்களில் அமுதுபடி, சந்தனம், திருவிளக்கு, திருமாலை ஆகியவற்றைச் சமர்ப்பித்தல், 4) அதற்கும் தகுதியில்லையாயின் த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டேயிருத்தல், 5) அதற்கும் தகுதியில்லையேல், ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனால் “என்னுடையவன்” என்று அபிமாநிக்கப் பெற்று அவனது நிழலில் ஒதுங்கியிருத்தல்.

பகவானின் திருவடிகளை சேவிக்க, திருவாராதனம் செய்து மன ஒருமை ஏற்பட வேண்டும். வேறு தேவதைகள் வேறு பயன்களையடையாதவர்களாய் இருப்பதில் திடமானவர்களில் ஒருவனாவது கிடைக்க வேண்டும். இவைகள் எந்த இடத்தில் அமைகின்றனவோ அந்த இடமே ப்ரபந்நர்களுக்கு இவ்வுலகில் ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்றது.

பகவான் தானே தோன்றி ஒளிரும் ஸ்வயம் வ்யக்தமான அர்ச்சை எம்பெருமான்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசங்கள், சித்தர்கள், பக்தர்களால் பிரதிஷ்டை செய்விக்கப்பட்டுத் தொழுதகேசுத்ரங்கள் ஆகியவற்றில் பகவானுடைய ஸாந்நித்யம் நிறைந்திருக்கின்றது. இந்த கேசுத்ரங்களில் வஸிப்பதால் மனத்தூய்மை ஏற்படுகிறது. இங்கு வஸிப்பவனுக்கு மரண காலத்தில் விசேஷப் பேறு கிடைக்கும்.

பகவானை நினைப்பது மானஸ ஸ்னானம். மானஸ ஸ்னானம் மற்ற ஸ்னானங்கள் ஏற்படுத்தும் சுத்தியை ஏற்படுத்தும். மேலும் பாபங்களையும் போக்கி அப்போதே பகவதனுபவ ரஸத்தையும் கொடுக்கும். இதைப் போன்று பக்தி யோகத்திற்குத் தகுதியில்லாதவனுக்கு விதித்தபடி ப்ரபத்தியைச் செய்யும் போது அது பக்தி யோகத்தின் பலனைக் கொடுக்கிறது; பக்தி யோகத்தையே கொடுக்கிறது; கைம்முதலற்றவனை உயர்த்தித் தூக்கி விடுகிறது. அவன் விரும்பிய காலத்தில் பலனைக் கொடுக்கிறது. எனவே ப்ரபத்தி அதிக ப்ரபாவத்தையுடையது.

இந்த நித்யமான அநுஷ்டானங்களாகிய அபிகனம், உபாதானம், இஜ்யை, ஸ்வாத்யாயம், போகம் என்றவைகளைப் புகழ் லாபம், மரியாதைகளுக்காகச் செய்யாமல், தத்வ க்ஞானம், வைராக்யம் இல்லாதவர்களைப் போல் மற்ற பலன்களுக்காகச் செய்யாமல், மோக்ஷத்திற்காகப் பக்தி யோகத்தைச் செய்பவர்கள் போன்றில்லாமல் முக்தர்களைப் போல் (ஸ்ரீ வைகுண்ட பதவியைப் பெற்றவர்களைப் போல்) பகவானுடைய திருவுள்ள விருப்பத்திற்கேற்ப நடக்க வேண்டும் என்ற ருசியோடு சாஸ்த்ரங்கள் காட்டிய வழியில் செய்ய வேண்டும்.

பாலைவனத்தில் சிறிது தண்ணீரைக் கண்டாலும் அது போற்றப்படும். அது போன்று பாகவதர்களிடம் இருக்கும் நற்பண்புகளைப் போற்றி மகிழ் வேண்டும் சரீரத்தாலும், மனதாலும் வாக்காலும் எதை அடிக்கடி செய்கிறோமோ அதற்கு நாம் வசப்படுகிறோம். எனவே நல்லனவைகளையே செய்து நாம் அதற்கு வசப்பட வேண்டும். ஸம்சாரமாகிய விஷம் பொருந்திய மரத்தில் அம்ருதம் போன்று இரு பழங்கள் உள்ளன. ஒன்று பகவத் பக்தி, மற்றொன்று பாகவதர்களுடன் சேர்ந்திருத்தல். பரமனிடத்தில் பக்தி கொண்டவர்கள் (அறிவிலிகளுக்குச் சிறியவர்கள் போன்று தோன்றினாலும், ஸுலபத்தில் அடைய முடியாதவர்கள் இவர்கள் பகவானிடத்தில் அடைக்கலம் பூண்டவர்கள்.) இவர்களின் சேர்த்தி கிடைத்ததே பெரும் பேறு எனக் கருத வேண்டும். ப்ரபன்னன், “திருவாழியைக் கையிலேந்திய

பகவானால் நாம் கொள்ளப்பட்டவர்கள், இனி நம்மை தீய செயல்கள் அண்டா, நமக்கு யாரும் தீங்கு செய்ய முடியாது” என்ற எண்ணத்தோடு மனம் நிறைந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். இதனால் ப்ரபன்னன் தான் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பெறப்போகும் ஸாம்ராஜ்ய பதவிக்கு முன்னோடியாகத் தன்னைத் தானே முடிசூட்டிக் கொண்டவனாக மகிழ வேண்டும்.

ஞானம் என்பது ஒரு பெரிய சமுத்ரம். எவ்வளவு வாசித்தாலும் இன்னும் வாசிக்க வேண்டியவை நிறையவே உள்ளன. ஆனால் நம் ஸம்ப்ரதாயம் பற்றிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு மேலும் மேலும் இந்த மாதிரி விஷயங்களைச் சொல்லும் புத்தகங்களை வாசித்தும், நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தின் பெருமையை நன்றாக உணர்ந்து அதற்குத் தக்கபடி நாம் நடந்து வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

திருமண் காப்பு

ஸ்நானம் செய்து மடியுடுத்துக் கை கால் அலம்பி ஆசமனம் செய்து சுத்தி செய்யப்பட்ட இடத்தில் உயர்ந்த பீடத்தில் திருமண் பெட்டியை எழுந்தருளப் பண்ணித்தான் தாழ்ந்த பீடத்தில் கிழக்கு முகமாகவோ வடக்கு முகமாகவோ பத்மாசனமிட்ட மர்ந்து திருமண் தரிக்க வேண்டும். கையைத் தட்டித் திருமண் பெட்டியை அவிழ்த்து கோகர்ணத்தில் (பொன், வெள்ளி, தேங்காயோட்டினால் பசுவின் காது போல் செய்யப்பட்ட பாத்திரம்) தீர்த்தம் சேர்த்து உத்தர

வாக்கியத்தால் ஐந்து தரம் அபிமந்திரித்துத் திருமண் கதிரை இடக்கையில் வைத்து வலக்கையால் மூடி (ஸ்ரீ பூதேவ்யை நம:) என்று அபிமந்திரித்து உத்தரணியால் அல்லது வலக்கை விரல்களால் கோகர்ண தீர்த்தத்தை இடக்கையில் விட்டுப் ப்ரணவத்தை உச்சரித்துத் திருமண் குழைத்து இராமாநுஜ தயாபாத்ரம் தொடங்கித் தனியன்களையும், திருப்பல்லாண்டு, திருப்பாவைப் பாசுரங்களையும் ஸேவித்துக் கொண்டே திருமண் காப்பு தரிக்க வேண்டும்.

நெற்றி, வயிறு, மார்பு, கழுத்து, வலப்புற வயிறு, வலப்புலம், வலப்புற அம்சம் (வலத்தோள் மேல்பகுதி) இடப்புற வயிறு, இடப்புலம், இடப்புற அம்சம், அடிமுதுகு, பிடரி ஆகிய பன்னிரண்டு இடங்களில் திருமண் காப்பு அணிய வேண்டும்.

கேசவாய நம:	என்று நெற்றியிலும்
நாராயணாய நம:	என்றும் வயிற்றிலும்
மாதவாய நம:	என்று மார்பிலும்
கோவிந்தாய நம:	என்று கழுத்திலும்
விஷ்ணவே நம:	என்று வல வயிற்றிலும்
மதுசூதநாய நம:	என்று வலப்பாஹு தண்டத்திலும்
திரிவிக்ரமாய நம:	என்று வலத்தோள்மேல் பட்டையிலும்
வாமநாய நம:	என்று இட வயிற்றிலும்
ஸ்ரீதராய நம:	என்று இடப்பாஹு தண்டத்திலும்

ஹ்ருஷிகேசாய நம: என்று இடமேல் தோள்
பட்டையிலும்

பத்மநாபாய நம: என்று அடிமுதுகிலும்

தாமோதராய நம: என்று பிடரியிலும் தரிக்க
வேண்டும்

திருமண் ரேகைகள் ஹரியின் பாதாகாரமாகத்
திருவனந்தாழ்வானுக்கு சேஷி அனுக்ரஹித்து
தரிக்கும்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருமண்
ரேகைகளுக்கு நடுவிலுள்ள இடைவெளியில் லக்ஷ்மி
ஸாந்நித்யத்திற்காக சூர்ணத்தைத் தீபரேகை போல்
மெல்லியதாகத் தரிக்க வேண்டும். ஸ்ரீசூர்ணம்
தரிக்கும் போது,

நெற்றியில் ஸ்ரீயை நம: என்று

வயிற்றில் அம்ருதோத்பவாயை நம: ' '

மார்பில் கமலாயை நம: ' '

கழுத்தில் சந்த்ரசோபிந்யை நம: ' '

வல வயிற்றில் விஷ்ணு பத்ந்யை நம: ' '

வலப் புஜத்தில் வைஷ்ணவ்யை நம: ' '

வல அம்சத்தில் வராரோஹ்யை நம: ' '

இடவயிற்றில் ஹரிப்ரியாவை நம: ' '

இடப் புஜத்தில் சாரங்கின்யை நம: ' '

இட அம்சத்தில் தேவதேவ்யை நம: ' '

முதுகில் ஹ்ருசந்தர்யை நம: ' '

பிடரியில் மஹாலக்ஷ்ம்யை நம: ' '

அநுசந்தித்துத் தரிக்க வேண்டும்.

திருமண் ஸ்ரீசூர்ண சேஷங்களை (மீதியானவை களை) சிரசில் தடவிக் கொள்ள வேண்டும். திருமண் ஸ்ரீசூர்ணங்களை ஆள்காட்டி விரலால் இடுதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு விரலுக்கும் பலம் சொல்லப் பட்டிருந்தாலும் முழுகூக்கள் மோகூம் தருவதான ஆள்காட்டி விரலால் தரிக்க வேண்டும். விரலால் தரிக்க முடியாதவர்கள் பொன், வெள்ளி திருத்துழாய்க் கட்டையால் செய்யப்பட்ட ஈர்க்குகளால் தரிக்கலாம்.

பன்னிரண்டு திருமண்ணும் தரிக்க அவகாச மில்லாத போது மற்ற பத்து இடங்களில் திருமண் ஸ்ரீசூர்ணங்களை மந்திர பூர்வமாகக் காட்டித் தரிப்பதாக பாவித்தும் ஆதியும் அந்தமுமான நெற்றியிலும் பிடரியிலும் தரித்தல் வேண்டும்.

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச் செய்த

பெரிய திருமொழி

வாழ்வேன் வாழ வருந்தினைன் மனத்தால்
பெருந்துயர் இடும்பையில் பிறந்து
கூழ்வேன், கூழ் இளையவர் தம்மோடு
அவர் தரும் கலவியே கருதி
ஓழ்வேன் ஓழ் உய்வதோர் பொருளால்
உணர்வெனும் பெரும் பதம் தெரிந்து
நாழ்வேன் நாழ நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா என்னும் நாமம்.

1

ஆவியே! அமுதே! என நினைத்துருகி
அவரவர் பணை முலை துணையாப்
பாவியேன் உணராதெத்தனை பகலும்
பழுதுபோகுயொழிந்தன நாட்கள்

தூவிசேர் அன்னம் துணையொடு புணரும்
 சூழ் புனல் குடந்தையே தொழுது, என்
 நூவினாள் உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்

2

சேமமே வேண்டித் தீவினை பெருக்கித்
 தெரிவைமார் உருவமே மருவி
 ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாய்
 ஒழிந்தன கழிந்த அந் நாட்கள்
 காமனார் தாதை நம்முடை அடிகள்
 தம் அடைந்தார் மனத்திருப்பார்
 நாமம் நான் உய்ய நான் கண்டு கொண்டேன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்.

3

வென்றியே வேண்டி வீழ் பொருட் கிரங்கி
 வேற்கணார் கலவியே கருதி
 நின்றவா நிவ்லா நெஞ்சினையுடையேன்
 என் செய்தேன்! நெடு விகம்பளவும்
 பன்றியாய் அன்று பாரகம் கீண்ட
 பாழியான் ஆழியானருளே
 நன்று நான் உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்

4

கள்வனேன் ஆனேன் படிந்து செய்து இருப்பேன்
 கண்டவா திரிந்தேனேலும்
 தெள்ளியேன் ஆனேன் செல் கதிக்கமைந்தேன்
 சிக்குகனத் திருவருள் பெற்றேன்
 உள் ளெலாம் உருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்தேன்
 உடம்பெலாம் கண்ண நீர் சேரா
 நள்ளிருளளவும் பகலும் நான் அழைப்பன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்

5

எம்பிரான், எந்தை என்னுடைச் சுற்றம்
 எனக்கரசென்னுடை வாழ்நாள்,
 அம்பினாஸ் அரக்கர் வெருக்கொள நெருங்கி
 அவர் உயிர் செகுத்த எம் அண்ணல்;
 வம்புலாம் சேகலை மாமதின் தஞ்சை
 மாமணிக் கோயிலே வணங்கி,
 நம்பிகளாள்! உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்

6

இப்பிறப்பறியீர், இவரவரென்னீர்
 இன்னதோர் தன்மை யென்றுணரீர்,
 கற்பகம்! புலவர்களைகண்! என்னுலவில்
 கண்டவா தெரண்டரைப் பாடும்
 சொற் பொருளாளீர்! சொல்லுகேன், வம்மின்
 சூழ் புனல் குடந்தையே தொழுமின்
 நற் பொருள் காண்மின் பாடி நீர் உய்ம்மின்
 நாராயணா என்னும் நாமம்.

7

கற்றிலேன் கலைகள் ஐம்புலன் கருத்தும்
 கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தைப்
 பெற்றிலேன் அதனாள் பேதையேன் நன்மை
 பெரு நிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம்
 செற்றமே வேண்டித் திரிதருவேன் தவிர்ந்தேன்
 செல்கதிக்குய்யுமாறெண்ணி
 நற்றுணை ஆகப் பற்றினேன் அடியேன்
 நாராயணா என்னும் நாமம்.

8

குவம் தரும் செல்வம் தந்திடும், அடியார்
 படு துயராயின வெல்லாம்
 நிலந்தரும் செய்யும் நீள் விகம்பருளும்
 அருளொடு பெரு நிலம் அளிக்கும்

வலம் தரும் மற்றும் தந்திடும், பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்
நலம் தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயணா என்னும் நாமம்.

9

மங்கலாம் சேகலை வண்டறை மாநீர்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
செஞ்சொலாவெடுத்த தெய்வ நன்மாவை
இவை கொண்டு சிக்கினத் தொண்டர்!
துஞ்சும் பேரதழையின் துயர்வரில் நினையின்
துயரிலீர் சொல்லிலும் நன்றாம்
நஞ்சு தான் கண்டார் நம்முடை வினைக்கு
நாராயணா என்னும் நாமம்.

10

கோவிலில் நாம் பின்பற்றவேண்டிய சில

கடமைகளும் / நியதிகளும்....

கோவில் என்றவுடன் நம் சிந்தனைக்கு வர வேண்டிய சில அம்சங்கள். கடவுள் பக்தி, மன அமைதி, சுத்தம், ஒழுக்கம் முதலியன.

கோவிலுக்கு செல்லும் நாம் மன அமைதிக்காகவும், இறைவனின் அருள் கிட்டவும் செல்கிறோம்.

அவ்வாறு இருக்கும்போது நமக்கும் சில கடமைகள் உள்ளன. அவற்றை முழுமையாக செல்படுத்துவோம்.

நியதிகள்

கோவில் கோபுரத்தினை எந்த இடத்தில் கண்டபோதும் இருகரம் கூப்பி வணங்க வேண்டும்.

அவரவர்கள் வழக்கப்படி நெற்றியில் திலகம் இட்டு கோவிலுக்குச் செல்ல வேண்டும்.

ஆலயத்தில் கொடிக் கம்பத்தின் கீழ்தான் வணங்க வேண்டும். ஆண்களானால் 8 அங்கமும் தரையில் படும்படியும், பெண்களானால் 5 அங்கமும் தரையில் படும்படியும் விழுந்து வணங்க வேண்டும்.

கோவிலை வலம் வரும்போது பகவான் நாமாக்களை மெதுவாகச் சொல்லலாம்.

கடமைகள்

கோவிலில் பேசுவதை தவிர்த்து, மௌனம் அனுஷ்டிக்கலாம்.

ஆலயத்தின் சுற்றுப்புற சூழலை பாதுகாக்க கற்பூரத்திற்கு பதிலாக நெய் விளக்கு எற்றுவது சால சிறந்தது.

கோவிலின் உட்பிரகாரத்தில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதை தவிர்க்கலாம். இதனால் கோவில் சுத்தமாக இருக்கும்.

உணவு பிரசாதங்களை உண்டபின் கைகளை கல்தூண்களில் துடைப்பதை தவிர்க்கவும். பிரசாதம் சாப்பிட்டவுடன், சாப்பிட்ட இலை / தொன்னையை அதற்குரிய குப்பைத் தொட்டியில் போடவும். இதனால் கோவில் சுத்தமாக இருக்கும்.

கோவில் வெளி பிரகாரத்தில் உள்ள குடிநீரை குடிப்பதற்கு மட்டும் பயன்படுத்தவும். கை, கால் கழுவுவதை தவிர்க்கவும்.

ஆலய நந்தவனத்திலுள்ள பூஷ்பம் மற்றும் துளசி போன்றவற்றை பறிப்பதை தவிர்க்க வேண்டும். இதனால் தல விருக்ஷங்களை போற்றி பாதுகாக்க முடியும்.

கோவில் சுவர்களில் நினைத்ததை எல்லாம் எழுதிச் சுவற்றை அசுத்தப்படுத்துவதை தவிர்க்க வேண்டும்.

கோவிலுக்குள் உமிழ்நீர் துப்புதல், தீய வார்த்தைகள் பேசுதல் போன்றவைகளை முற்றிலும் தவிர்க்க வேண்டும்.

கோவிலுக்கு உள்ளே செல்போன், பேஜர், பாக்கெட் ரேடியோ போன்ற சப்தம் உண்டாக்கும்

கருவிகளை எடுத்துச் செல்வதை முற்றிலும் தவிர்க்க வேண்டும்.

சீல டிப்ஸ்...

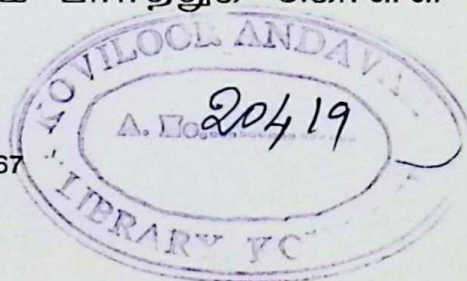
வீட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்லும் காகித பைகளில், அர்ச்சனை சாமான்களை எடுத்துச் செல்வதால் நாம் கொடுத்த அர்ச்சனைதட்டை அடையாளம் கண்டு பிரசாதத்தை வாங்கிக் கொள்ள ஏதுவாக இருக்கும்.

காகித பைகளில் அர்ச்சனை சாமான்களை எடுத்துச் செல்வதால் புஷ்பம் போன்றவை யார் காலிலும் மிதிபடாமல் இருக்கும், அதே சமயத்தில் கோவிலும் சுத்தமாக இருக்கும்.

நம்மால் முடிந்த சிறு தொண்டாக, வீட்டிலுள்ள பழைய காகிதங்களை சிறு துண்டுகளாக்கி, கோவிலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் காகித பெட்டிகளில் சேர்க்கலாம். இவை எல்லோருக்கும் எப்போதும் பயன்படும்.

ஆலயங்களில் தரும் குங்குமம், மஞ்சக்காப்பு போன்றவற்றை நெற்றியில் பூசிய பிறகு மீதியை நாம் கொண்டு செல்லும் சிறு காகிதங்களில் மடித்து எடுத்து வந்து வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு கொடுக்கலாம்.

கோவிலில் நமது உடைமைப் பொருட்களை பாதுகாத்துக் கொள்வதுடன், நம் குழந்தைகளையும் ஜாக்கிரதையாக நாமே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கவேரஸ்ய கந்யா தடே சோளதேசே
விமாநே ஸுவாணா பிலிப்தே கயாதே
ஸுபத்தாது கம்பாஸு தாவாஸி நீலா
பிராமோரு மேகம் பஜே வேங்கடேசம்
- நவரத்னமாலிகா

ஸ்ரீபிரஸன்ன வேங்கடாசலபதி பெருமாள் - குணசீலம்
முசிறி வட்டம் - திருச்சி மாவட்டம்